

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 8.2.2018

Čj. ČTÚ-71 351/2017-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu, který podala dne 17. 10. 2017 obchodní společnost **Česká distribuční a.s.**, IČO 267 91 692, se sídlem Na Rovince 879, 720 00 Ostrava, právně zastoupená JUDr. Zdeňkou Friedelovou, advokátkou FMP advokátní kancelář v.o.s., se sídlem Místecká 329/258, 720 00 Ostrava, a rozkladu, který podala dne 13. 10. 2017 **Česká pošta, s.p.**, IČO 471 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 26. 9. 2017, čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLII. vyř., ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017, čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLVII. vyř., o návrhu obchodní společnosti Česká distribuční a.s. na úpravu vzájemných práv a povinností ve sporu o přístup do poštovní infrastruktury České pošty, s.p., vydává podle § 34 odst. 5 a § 36a odst. 1 písm. e) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“), po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu **se výrok I.** rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 26. 9. 2017, čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLII. vyř., ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017, čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLVII. vyř., **zčásti mění** tak, že v bodu 2. Služba přístupu k poštovním přihrádkám Přílohy č. 1 ke Smlouvě o přístupu (Ceník) se mění slovní spojení „Cena za manipulaci s OLZ (obyčejnou listovní zásilkou)“ na „Cena za manipulaci s nezapsanou listovní zásilkou“ a současně se vypouští položka označená jako „Cena za manipulaci se zásilkou, která se rozměrově nevejde do poštovní přihrádky“.

- II. Podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se rozklady v ostatním zamítají a rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 26. 9. 2017, čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLII. vyř., ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017, čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLVII. vyř., se **ve zbylé části výroku I. a ve výroku II. potvrzuje.**
- III. Žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení o rozkladu nepřiznává.

Odůvodnění:

Český telekomunikační úřad (dále též „Úřad“, „správní orgán“ či „ČTÚ“) obdržel dne 24. 11. 2014 návrh obchodní společnosti Česká distribuční a.s., IČO 267 91 692, se sídlem Na Rovince 879, 720 00 Ostrava, právně zastoupená JUDr. Zdeňkou Friedelovou, advokátkou FMP advokátní kancelář v.o.s., se sídlem Místecká 329/258, 720 00 Ostrava (dále jen „navrhovatel“ nebo „Česká distribuční“), na rozhodnutí sporu o úpravu vzájemných práv a povinností podle § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách (pozn. do 31. 12. 2015 se příslušné zákonné ustanovení nacházelo v § 34 odst. 3 zákona o poštovních službách) při umožnění přístupu navrhovatele k prvkům poštovní infrastruktury a ke zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury ze strany držitele poštovní licence dle § 21 zákona o poštovních službách, tj. České pošty, s.p., IČO 417 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1 (dále jen „odpůrce“ nebo „Česká pošta“). Návrh příslušné smlouvy (dále jako „Smlouva o přístupu“ nebo zkráceně „Smlouva“) předložený navrhovateli odpůrcem se však podle navrhovatele netýkal požadovaného přístupu, ale řešil pouze zprostředkování doručení zásilek do dodávacích schrán, nikoliv přístup k těmto prvkům poštovní infrastruktury. Navrhovatel uvedl, že po odpůrci požadoval stanovení postupu a podmínek, za kterých by mohl navrhovatel samostatně doručovat zásilky do poštovních přihrádek a dodávacích schrán. Navrhovatel uvedl, že mu není ani známa identita osob, které mají poštovní přihrádku nebo dodávací schránku zřízenou ani jejich umístění. Těmito informacemi disponuje pouze odpůrce, ten však do podání návrhu nenavrhl, jakým způsobem a za jakých podmínek bude požadovaný přístup realizován, natož aby se jednalo o nákladově orientované ceně. Navrhovatel upozornil, že adresátům, kteří mají zřízenou na základě smlouvy s odpůrcem poštovní přihrádku nebo dodávací schránku, je v podstatě nemožné doručovat zásilky jiným způsobem než prostřednictvím této infrastruktury. Obsahem návrhu Smlouvy předložené odpůrcem bylo pouze předání informace o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, tedy zpřístupnění databáze dosílky, podle navrhovatele za absurdní cenu 10 Kč za jeden zpřístupněný záznam či jeho aktualizaci. Navrhovatel upozornil, že tuto databázi si odpůrce již vede a její předání je úkon, jehož nákladově orientovaná cena je v podstatě nulová, proto by měla být bezúplatně předána, neboť náklady

na toto poskytnutí jsou nulové. Podle názoru navrhovatele návrh smlouvy předložený odpůrcem, který přiložil k návrhu na zahájení řízení, nemůže sloužit jako základ budoucí smlouvy o přístupu k poštovní infrastruktuře. Proto navrhovatel uvedl, že se nebude vyjadřovat k dalším sporným bodům Smlouvy. Spolu s návrhem na zahájení řízení doložil navrhovatel zápis z jednání s odpůrcem ze dne 12. 3. 2013 s tím, že do dne podání návrhu neobdržel od odpůrce konkrétní návrh smlouvy, na základě kterého by bylo navrhovateli umožněno využívat pro doručování poštovní příhrádky a dodávací schránky a byla předávána databáze dosílky, databáze dodávacích schrán a poštovních příhrádek. Dodání takového návrhu smlouvy bylo odpůrcem přislíbeno do 27. 9. 2013, proto se navrhovatel obrátil na správní orgán, aby rozhodl, že odpůrce je povinen s navrhovatelem uzavřít smlouvu, na jejímž základě budou navrhovateli zpřístupněny prvky poštovní infrastruktury, tj. aby mu bylo umožněno dodávat zásilky do poštovních příhrádek a dodávacích schrán s příslušnými databázemi vč. aktualizací za nákladově orientované ceny.

Přípisem ze dne 12. 12. 2014 pak vyzval správní orgán navrhovatele, aby odstranil vady podání spočívající zejména v tom, že nebyl předložen návrh smlouvy navrhovatelem, ze kterého by byla zřejmá představa navrhovatele, za jakých podmínek si představuje přístup k požadovaným prvkům poštovní infrastruktury. Přípisem ze dne 16. 1. 2015 navrhovatel zaslal správnímu orgánu návrh Smlouvy o přístupu, který vystihuje představu navrhovatele o obsahu smlouvy a odpovídá podle navrhovatele zákonu o poštovních službách. Návrh Smlouvy o přístupu obsahoval ujednání o zpřístupnění prvků poštovní infrastruktury, a to (i) databáze adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, (ii) poštovních příhrádek, vč. databáze s informacemi o adresátech, kteří mají poštovní příhrádky zřízeny, a o umístění těchto poštovních příhrádek, a (iii) dodávacích schrán, vč. databáze s informacemi o adresátech, kteří mají dodávací schránky zřízeny, a o umístění těchto dodávacích schrán s uvedením podmínek, za kterých bude navrhovatel tento požadovaný přístup využívat, vč. návrhu cen.

Po zahájení správního řízení v uvedené věci následovala řada jednání, jakož i nespočet vyjádření navrhovatele i odpůrce, jež jsou podrobně rekapitulována na stranách 9 až 39 rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též jen jako „správní orgán I. stupně“) čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLII. vyř., ze dne 26. 9. 2017 (k tomu viz též níže).

Po posouzení věci ve vydal správní orgán I. stupně **dne 26. 9. 2017 rozhodnutí čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLII. vyř.** (dále též jen „rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), s následujícím výrokem:

- I. **Podle § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách rozhodl správní orgán o právech a povinnostech účastníků řízení tak, jak je níže uvedeno ve Smlouvě o**

přístupu k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury vč. příloh, a to o přístupu k databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, k poštovním přihrádkám a dodávacím schránám. Po právní moci tohoto rozhodnutí je navrhovatel oprávněn vyzvat odpůrce k uzavření uvedené Smlouvy o přístupu a odpůrce je povinen do 30 dnů od obdržení výzvy uzavřít s navrhovatelem uvedenou Smlouvu o přístupu minimálně v tomto rozsahu:

Smlouva o přístupu k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury

Česká distribuční a.s.

se sídlem: Na Rovince 879, Hrabov á, 720 00 Ostrava
IČ: 26791692
DIČ: CZ 26791692
zastoupen:
zapsán v obchodním rejstříku Krajského soudu v Ostrav ě, oddíl B, v ložka 2648
bankovní spojení:
číslo účtu:
dále jen „ČD“ nebo „operátor“

Česká pošta, s.p.

se sídlem: Politických v ězňů 909/4, 225 99 Praha 1
IČ: 47114983
DIČ: CZ47114983
zastoupen:
zapsán v obchodním rejstříku Městského soudu v Praze, oddíl A, v ložka 7565
bankovní spojení: Československá obchodní banka, a.s.
číslo účtu:
korespondenční adresa:
dále jen „ČP“

1. Účel a předmět Smlouvy

- 1.1 Předmětem této Smlouvy o přístupu je úprava práv a povinností smluvních stran při přístupu k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury ve smyslu § 34 zákona o poštovních službách ze strany ČP pro poskytování poštovních služeb ČD.

2. Cena

- 2.1 ČD se zavazuje za poskytnutí přístupu ke zvláštním službám a prvkům poštovní infrastruktury řádně a včas zaplatit ČP stanovenou cenu, a to ve výši uvedené v „Ceníku pro Přístup ke zvláštním službám a prvkům poštovní infrastruktury“ (dále jen „Ceník“), který je přílohou č. 1 této Smlouvy o přístupu.
- 2.2 Cena za přístup ke zvláštním službám a prvkům poštovní infrastruktury je ČP v souladu s § 34 odst. 6 zákona o poštovních službách stanovena jako cena nákladově orientovaná.
- 2.3 Pokud by během trvání této Smlouvy o přístupu došlo ke změně nákladů ČP rozhodných pro stanovení ceny za přístup do sítě, zavazuje se ČP vyvat ČD k uzavření dodatku k této Smlouvě o přístupu. Smluvní strany se zavazují uzavřít příslušný dodatek k této Smlouvě o přístupu do 30 dnů od doručení výzvy k uzavření dodatku. Kterákoli ze smluvních stran je oprávněna vyvolat správní řízení před Českým telekomunikačním úřadem, pokud nebude druhou smluvní stranou povinnost podle tohoto bodu splněna.
- 2.4 Způsob úhrady ceny byl sjednán převodem z účtu na základě faktury - daňového dokladu. ČD se zavazuje uhradit cenu včetně DPH na bankovní účet ČP č.
- 2.5 Fakturu – daňový doklad bude ČP vystavovat měsíčně za plnění poskytnutá na základě této Smlouvy o přístupu v konkrétním kalendářním měsíci, s lhůtou splatnosti 14 dnů ode dne jejího doručení.
- 2.6 Je-li ČD v prodlení s placením ceny, je povinna uhradit úroky z prodlení ve výši stanovené v § 1 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob, v platném znění.
- 2.7 Faktury – daňové doklady budou zasílány na adresu

3. Specifikace rozsahu a formy přístupu k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury

- 3.1 **Přístup k databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese**
- 3.1.1 ČD bude do 7 (sedmi) dnů od její žádosti předána ČP databáze adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, a to v elektronické formě e-mailem na adresu v txt souboru kryptovaném SX Cryptou tak, že poprvé bude zaslán soubor obsahující všechny záznamy a následně budou zasílány denní aktualizace s označením o jaký údaj/změnu se jedná.
- 3.1.2 ČP zajistí přístup k databázi s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese v rámci Služby doručení a Služby odnáška v rozsahu jí evidovaných údajů, nejméně však v rozsahu:
- firma, název nebo jméno a adresa, odkud má být zásilka došlána,

- firma, název nebo jméno a adresa, kam má být zásilka poslána,
 - doba, po níž má být zásilka/odnáška poskytována.
- 3.1.3 ČP zajistí přístup k databázi osob, které mají sjednanou odnášku z poštovní příhrádky v rozsahu jí evidovaných údajů, nejméně však v rozsahu:
- název, adresa a PSČ ukládací pošty,
 - firma, název nebo jméno a adresa osoby, která požádala, aby jí byly adresované poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky ukládány u dohodnuté provozovny, aniž by byl učiněn pokus o jejich dodání na adresu adresáta,
 - dobu, po níž má být odnáška poskytována,
 - zda byla sjednána odnáška pro listovní zásilky, balíkové zásilky nebo pro oba typy zásilek.
- 3.1.4 ČP zajistí přístup k databázi s informacemi o adresátech, kteří mají zřízenou dodávací schránku v rozsahu:
- firma, název nebo jméno a adresa osoby, která má zřízenou dodávací schránku,
 - číslo dodávací schránky.
- 3.1.5 ČP zajistí přístup k informacím o umístění dodávacích schránek v rozsahu:
- popis umístění dodávací schránky, vč. čísla dodávací schránky,
 - adresa osoby, která má zřízenou dodávací schránku.

3.2 Postup při dodávání zásilek adresovaných do poštovní příhrádky

- 3.2.1 ČD je oprávněna předat v provozovně ČP nezapsané listovní zásilky ke vložení do poštovní příhrádky, v níž se dle adresy uvedené na zásilce nachází poštovní příhrádka, o rozměrech 32 x 24 x 2 cm a s hmotností do 1 kg, seskupené podle jednotlivých poštovních příhrádek s vyplněným „Soupisem zásilek určených do poštovních příhrádek předávaných v rámci Smlouvy o přístupu ke zvláštním službám a prvkům poštovní infrastruktury (příloha č. 2 této Smlouvy o přístupu, dále též „Soupis zásilek“) předávaných v dané provozovně.
- 3.2.2 ČP zajistí, že ČD bude moci předávat ČP poštovní zásilky určené do poštovní příhrádky v časech, kdy je příslušná provozovna ČP otevřena pro veřejnost.
- 3.2.3 Obsah a náležitosti zásilky musí být v souladu s článkem 4 této smlouvy.
- 3.2.4 Po převzetí zásilek ČP vyhodnotí, zda jsou předané zásilky určeny do poštovní příhrádky, která se nachází v provozovně ČP, v níž došlo k předání zásilek.
- 3.2.5 Potvrzení o převzetí zásilek na stejnopisu Soupisu zásilek ČP vrátí ČD nejpozději následující pracovní den, pokud nebude tento stejnopis vrácen pracovníkem ČP ihned po převzetí zásilek určených ke vložení do poštovní příhrádky.
- 3.2.6 Nezapsané listovní zásilky překračující rozměry 32 x 24 x 2 cm a hmotnost 1 kg nebudou ČD předávány ke vložení do poštovních příhrádek a ani ČP přebírány.
- 3.2.7 ČP vloží poštovní zásilky předané ČD do poštovních příhrádek bez odkladu, nejpozději ve lhůtě D+1 (nejpozději následující den ráno po předání zásilek na provozovně).

3.3 Postup při dodávání zásilek pro osoby, které mají u ČP sjednanou odnášku z poštovní příhrádky

- 3.3.1 ČD je oprávněna předat v provozovně ČP, v níž se nachází poštovní přihrádka, v níž mají být podle dohody o odnášce uzavřené s adresátem uloženy zásilky adresované na adresu uvedenou na zásilce, nezapsané zásilky ke vložení do této poštovní přihrádky o rozměrech 32 x 24 x 2 cm a s hmotností do 1 kg, seskupené podle jednotlivých poštovních přihrádek s vyplněným Soupisem zásilek předávaných v dané provozovně.
- 3.3.2 ČP zajistí, že ČD bude moci předávat ČP poštovní zásilky podle bodu 3.3.1 v časech, kdy je příslušná provozovna ČP, kde je umístěna příslušná poštovní přihrádka, otevřena pro veřejnost.
- 3.3.3 Adresa uvedená na zásilce musí odpovídat adrese, na kterou si adresát nepřeje poštovní zásilky dodávat.
- 3.3.4 Obsah a náležitosti zásilky musí být v souladu s článkem 4 této smlouvy.
- 3.3.5 Potvrzení o převzetí zásilek na stejnopisu Soupisu zásilek ČP vrátí ČD nejpozději následující pracovní den, pokud nebude tento stejnopis vrácen pracovníkem ČP ihned po převzetí zásilek.
- 3.3.6 Po převzetí zásilek pracovník ČP vyhodnotí, zda jsou předané zásilky určeny do poštovní přihrádky, která se nachází v provozovně ČP, v níž došlo k předání zásilek.
- 3.3.7 Potvrzení o převzetí zásilek na stejnopisu Soupisu zásilek ČP vrátí ČD nejpozději následující pracovní den, pokud nebude tento stejnopis vrácen pracovníkem ČP ihned po převzetí zásilek určených ke vložení do poštovní přihrádky.
- 3.3.8 Nezapsané listovní zásilky překračující rozměry 32 x 24 x 2 cm a hmotnost 1 kg nebudou ČD předávány ke vložení do poštovních přihrádek a ani ČP přebírány.
- 3.3.9 ČP vloží poštovní zásilky předané ČP do poštovních přihrádek bez odkladu, nejpozději ve lhůtě D+1 (nejpozději následující den ráno po předání zásilek na provozovně).

3.4 Přístup k dodávacím schránám

- 3.4.1 ČP se zavazuje umožnit ČD využití dodávacích schrán, které jsou zřízeny pro adresáty na území ČR, zejména pak umožnit ČD dodání poštovních zásilek do těchto dodávacích schrán.
- 3.4.2 Obsah poštovních zásilek musí odpovídat požadavkům stanoveným v článku 4 této smlouvy.
- 3.4.3 ČP předá ČD klíče k dodávacím schránám po vzájemné dohodě, a to bez zbytečného odkladu pro konkrétně ČD určená depa.
- 3.4.4 ČP se zavazuje, že ČD předá klíče v požadovaném počtu.
- 3.4.5 ČD není oprávněna vyhotovovat si sama duplikáty předaných klíčů k dodávacím schránám.
- 3.4.6 Předané klíče jsou majetkem ČP. ČD je povinna předané klíče vrátit ČP bez zbytečného odkladu po odpadnutí důvodu jejich užívání.
- 3.4.7 ČP bude bez zbytečného odkladu informovat ČD o výměně zámku od dodávací schránky a zároveň předá ČD klíč, popř. i duplikáty klíče, pokud byly ČD předány, k vyměněnému zámku od dodávací schránky bezúplatně, pokud k výměně zámku nedošlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení ČD.
- 3.4.8 ČD je povinna bez zbytečného odkladu oznámit ČP případnou ztrátu či odcizení klíče.

- 3.4.9 ČP je povinen uhradit ČP veškeré náklady spojené s výměnou zámku, k níž došlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení ČD.

4. Balení, obsah a označení poštovních zásilek

- 4.1 Balení poštovní zásilky
- 4.1.1 Poštovní zásilka musí být upravena a zajištěna tak, aby věci tvořící její obsah
- nemohly ohrozit lidské zdraví a bezpečnost,
 - nevyláaly nepříjemné smyslové vjemy,
 - nemohly poškodit jiné poštovní zásilky nebo zařízení používaná podnikem.
- 4.1.2 Poštovní zásilka musí být zajištěna tak, aby nebylo možno vniknout dovnitř bez zanechání zjevných stop.
- 4.1.3 Vnější a vnitřní balení musí být přiměřené povaze a hmotnosti věci tvořících obsah.
- 4.1.4 Vnější a vnitřní balení musí být
- dostatečně pevné k tomu, aby účinně chránilo věci tvořící obsah proti možnému poškození v důsledku kontaktu s jinými poštovními zásilkami (třením, tlakem a nárazem),
 - dostatečné k tomu, aby věci tvořící obsah nebyly poškozeny v důsledku klimatických vlivů.
- 4.1.5 Věci tvořící obsah musí být zajištěny tak, aby se nemohly poškodit třením, tlakem a nárazem mezi sebou a obalem nebo mezi sebou navzájem.
- 4.1.6 Poštovní zásilka musí být upravena tak, aby umožňovala bezpečnou a snadnou manipulaci.
- 4.1.7 Nezabalená věc může být poštovní zásilkou jen tehdy, jestliže je dostatečně tuhá a jestliže ke splnění požadavků podle bodu 4.1.1 až 4.1.6 není nutno věc zabalit a nehrozí nebezpečí, že by se při běžném zacházení s poštovní zásilkou mohla část přepravované věci oddělit.
- 4.2 Obsahem poštovní zásilky mohou, s výjimkami dále uvedenými, tvořit jakékoliv věci.
- 4.2.1 Obsahem poštovní zásilky nesmějí být
- výbušniny,
 - jaderné materiály a radioaktivní látky,
 - nakažlivé biologické látky a lidské nebo zvířecí vzorky, u nichž existuje důvod k obavě, že jsou v nich nakažlivé biologické látky přítomny,
 - tuhý oxid uhličitý,
 - tlakové nádoby, stlačené nebo zkapalněné plyny a plyny v roztocích,
 - biologická agens a toxiny,
 - oxidující, hořlavé a ostatní látky a směsi, které jsou klasifikovány jako nebezpečné podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a

zrušení směrnic 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006, a vyhlášky č. 474/2002 Sb., kterou se provádí zákon č. 281/2002 Sb., o některých opatřeních souvisejících se zákazem bakteriologických (biologických) a toxinových zbraní a o změně živnostenského zákona,

- h) živí obratlovci,
- i) chránění vlně žijící živočichové a chráněné planě rostoucí rostliny,
- j) peníze, aktivované platební karty a jiné platební prostředky; poukázky na odběr zboží nebo služeb; směnky, šeky a jiné cenné papíry; předměty kulturní, umělecké nebo sběratelské hodnoty bez ohledu na jejich stáří a cenu; šperky, drahé kameny, drahé kovy a výrobky z nich, a další obdobně cenné věci mohou být obsahem poštovní zásilky jen tehdy, je-li to u určité poštovní služby výslovně stanoveno.

4.2.2 Nejde-li o případ podle odstavce 4.2.1, jen za splnění dále uvedených zvláštních podmínek mohou být obsahem poštovní zásilky

- a) biologické látky podléhající zkáze – za podmínky, že zkažené látky nebudou obtěžovat své okolí zápachem a neproniknou obalem poštovní zásilky,
- b) jiná zvířata než obratlovci a než chránění vlně žijící živočichové – za podmínky, že jim během poskytnutí poštovní služby nebude zapotřebí poskytovat zvláštní péči a pozornost,
- c) snadno roztělné věci – za podmínky, že jsou upraveny zvláštním tomu odpovídajícím způsobem tak, aby se v důsledku běžných manipulací s poštovní zásilkou nemohly poškodit,
- d) tekutiny – za podmínky, že nemohou vytéci z obalu poštovní zásilky nebo tímto obalem prosáknout.
- e) lidské nebo zvířecí vzorky, u nichž je minimální pravděpodobnost, že jsou v nich přítomni původci nemocí – za podmínky, že jejich obal splňuje požadavky na balení tohoto typu lidských nebo zvířecích vzorků stanovené přílohou A Evropské dohody o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí (ADR), ve znění vyhlášeném sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 8/2013 Sb.m.s.

4.3 Označení poštovních zásilek

4.3.1 Zásilky určené do poštovní přihrádky musí být označeny v pravém horním rohu zásilky nebo v pravém horním rohu adresného štítku písmeny OJ a číslem uzavřené Smlouvy o přístupu.

4.4 Zjistí-li ČP při převzetí poštovní zásilky určené do poštovní přihrádky, že její obsah není dovolen, nebo že nebyly dodrženy zvláštní podmínky podle článku 4 této smlouvy, je oprávněna odmítnout převzít poštovní zásilku ke vložení do poštovní přihrádky.

4.5 Zjistí-li ČP po předání poštovní zásilky, že její obsah není dovolen, nebo že nebyly dodrženy zvláštní podmínky podle článku 4 této smlouvy, je oprávněna poštovní zásilku vrátit ČD, případně ČD vyzvat, aby si poštovní zásilku převzala zpět na místě určeném ČP. Dodatečné náklady na úkony k tomu potřebné hradí ČD.

5. Náhrada škody, reklamace a vracení zásilek

- 5.1 Za případné škody na zásilce vložené do poštovní přihrádky nebo dodávací schránky ČP neodpovídá.
- 5.2 Reklamace týkající se poštovní zásilky vložené do poštovní přihrádky nebo dodávací schránky se uplatňují přímo u ČD.
- 5.3 Poštovní zásilky převzaté ČP od ČD za účelem vložení zásilky do poštovní přihrádky se nevrací a zůstávají vloženy v poštovní přihrádce.

6. Závěrečná ustanovení

- 6.1 Smlouva o přístupu se uzavírá na dobu neurčitou. ČD může Smlouvu o přístupu vypovědět i bez udání důvodů s tím, že výpovědní lhůta 15 dnů začne běžet dnem následujícím po doručení výpovědi druhé straně. Výpověď musí být učiněna písemně.
- 6.2 Ve smyslu zákona o poštovních službách dojde k ukončení účinnosti smlouvy o přístupu, pokud některá strana ztratí oprávnění k provozování poštovních služeb, popř. přestane-li být ČP držitelem poštovní licence.
- 6.3 Smlouva o přístupu bude uveřejněna v registru smluv dle zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv (zákon o registru smluv), ve znění zákona č. 298/2016 Sb. Dle dohody smluvních stran zajistí odeslání této Smlouvy o přístupu správci registru smluv ČP. ČP je oprávněna před odesláním Smlouvy o přístupu správci registru smluv v e Smlouvě o přístupu znečitelnit informace, na něž se nevztahuje uveřejňovací povinnost podle zákona o registru smluv.
- 6.4 Od této Smlouvy o přístupu je možné odstoupit také v případě prohlášení úpadku některé ze stran soudem. V takovémto případě je druhá smluvní strana oprávněna odstoupit od této Smlouvy o přístupu bez předchozího upozornění. Odstoupení od této Smlouvy o přístupu je vždy účinné a Smlouva o přístupu se ruší ke dni doručení písemného oznámení o odstoupení druhé straně Smlouvy o přístupu.
- 6.5 Tato Smlouva o přístupu může být měněna pouze vzestupně očíslovanými písemnými dodatky ke Smlouvě o přístupu podepsanými oběma stranami smlouvy o přístupu, pokud není v e Smlouvě o přístupu stanoveno jinak.
- 6.6 Pokud by bylo kterékoli ustanovení této smlouvy o přístupu zcela nebo zčásti neplatné, neúčinné nebo jestliže některá otázka není touto smlouvou upravena, zbývající ustanovení Smlouvy o přístupu nejsou tímto dotčena a strany se zavazují uzavřít dodatek ke smlouvě, jímž nahradí neplatné či neúčinné ustanovení ustanovením platným, které bude v maximální možné míře naplňovat účel nahrazovaného ustanovení.
- 6.7 Tato Smlouva o přístupu je vyhotovena ve dvou stejnopisech s platností originálu, z nichž každá strana smlouvy o přístupu obdrží po jednom.
- 6.8 Práva a povinnosti plynoucí z této Smlouvy o přístupu pro každou ze stran přecházejí na jejich právní nástupce.
- 6.9 Vztahy neupravené touto Smlouvou o přístupu se řídí platným právním řádem ČR.
- 6.10 Smlouva o přístupu je platná a účinná dnem podpisu oběma smluvními stranami. Smluvní strany prohlašují, že tato Smlouva o přístupu vyjadřuje jejich úplné a výlučné vzájemné ujednání týkající se daného předmětu této smlouvy o přístupu. Smluvní strany po přečtení této smlouvy o přístupu prohlašují, že byla uzavřena po vzájemném projednání, určitě a srozumitelně, na

základě jejich pravé, vážně míněné a svobodné vůle. Na důkaz uvedených skutečností připojují podpisy svých oprávněných zástupců.

Příloha č. 1 Ceník
Příloha č. 2 Soupis zásilek určených do poštovních přihrádek předávaných v rámci Smlouvy o přístupu ke zvláštním službám a prvkům poštovní infrastruktury

V dne

V dne

za ČP:

za ČD:

Jméno:

Jméno:

Funkce:

Funkce

Příloha č. 1 ke Smlouvě o přístupu

Ceník

1. Služba přístupu k dodávacím schránám a k související databázi umístění dodávacích schrán

Cena za přístup k jedné dodávací schráně (měsíčně)*	0,08 Kč**
Cena za úplné informace obsahující umístění dodávací schránky (platba za první výtup)	55 441,60 Kč
Cena za zaslání informace o změně umístění 1 dodávací schránky	1,98 Kč

Poznámka: Ceny jsou uvedeny bez DPH.

* Cena je stanovena za jednu dodávací schránku (DS), nikoli za jedno stanoviště. Stanoviště obsahuje několik DS (2 – 8) dle typu.

** 0,08 Kč je měsíční cena za 1 DS pro společnost Česká distribuční a.s. Tato cena je odvozena podle podílu na trhu listovních zásilek za rok 2015 v Kč.

1.1 Cena pořízení duplikátu jednoho kusu klíče od víka stanoviště s jednotlivými DS podle typů:

typ klíče	FAB	dózický (Fator)	jiný klíč (Ronis)
-----------	-----	-----------------	-------------------

Cena za předání klíče na depu (včetně nákladů na zhotovení duplikátu klíče)*	78,54 Kč	209,12 Kč	91,27 Kč
Cena za předání klíče na centrále v Praze (včetně nákladů na zhotovení duplikátu klíče)	99,78 Kč	230,36 Kč	112,51 Kč

* Přistupující operátor si bude moci zvolit, kde dojde k předání duplikátu klíče, jestli na depu (71 míst dle seznamu v Příloze č. 2) nebo na centrále v Praze.

2. Služba přístupu k poštovním přihrádkám

Cena za obsluhu na poště (předávacím místě)*	15,46 Kč
Cena za manipulaci s OLZ (obyčejnou listovní zásilkou)	1,13 Kč/ks
Cena za manipulaci se zásilkou, která se rozměrově nevejde do poštovní přihrádky	18,67 Kč/ks

Poznámka: Ceny jsou uvedeny bez DPH.

*Cena za obsluhu na poště (předávacím místě) se vztahuje k jedné předané dávce zásilek (jedna návštěva pošty).

Konečná cena za manipulaci se zásilkami se bude odvíjet od počtu předaných zásilek.

3. Služba přístupu k databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách

Databáze zahrnuje informace o adresátech, kteří mají zřízenou alespoň jednu ze služeb: dosílka, odnáška, odnáška s poštovní přihrádkou, dodávací schránka.

Na 1 přistupujícího operátora	
Cena celé databáze (jednorázová platba)	244 024 Kč
Aktualizace databáze - v vytvoření jednoho nového záznamu a aktualizace stávajícího záznamu	9,28 Kč

Poznámka: Ceny jsou uvedeny bez DPH.

Cena za aktualizaci jednoho záznamu může být vybírána pouze při aktualizaci záznamů o službách odnáška, odnáška s poštovní přihrádkou a dodávací schránka. V případě zaslání aktualizace záznamu o službě dosílka, nebude vybírán žádný poplatek, neboť aktualizace je již hrazena v maloobchodní ceně služby dosílka (Změna místa dodání (Dosílka) – cena za projednání žádosti, evidenci a dosílání poštovních zásilek a poštovních poukázek).

Příloha č. 2 ke Smlouvě o přístupu

**Soupis zásilek určených do poštovních přihrádek předávaných v rámci
Smlouvy o přístupu ke zvláštním službám a prvkům poštovní infrastruktury č. xxxxxxxxxxxx**

Operátor: Česká distribuční, a.s.	
Podací místo: ;	Datum podání: <i>(dd-mm-rrrr)</i>
Zásilky adresované do P.O.BOXu na podací poště adresa P.O.BOXu je uvedena odesílatelem na zásilce	
Druh zásilek	Počet
Nezapsané listovní zásilky o maximálních rozměrech <u>32 x 24 x 2 cm</u> s hmotností <u>do 1 kg</u>	
Zásilky do P.O.BOXu na podací poště - Odnáška adresáti mají kromě sjednané odnášky zároveň pronajatu poštovní přihrádku	
Druh zásilek	Počet
Nezapsané listovní zásilky o maximálních rozměrech <u>32 x 24 x 2 cm</u> s hmotností <u>do 1 kg</u>	

razítko/podpis ČD

razítko/podpis ČP

- II. Podle § 141 odst. 11 správního řádu se náhrada nákladů žádnému účastníku řízení nepřiznává a každý si nese sám náklady, které mu s tímto řízením vznikly.**

Odůvodnění citovaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně sestávalo z podrobné rekapitulace průběhu předmětného správního řízení (str. 9 až 39 rozhodnutí) a samotného posouzení věci, resp. zdůvodnění výroku rozhodnutí (str. 39 až 69 rozhodnutí). S ohledem na rozsáhlost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v zájmu zachování přehlednosti rozhodnutí o rozkladu, se nyní na odůvodnění napadeného rozhodnutí jen odkazuje, přičemž se má za to, že jeho obsah je účastníkům řízení znám, když oba proti tomuto rozhodnutí podali rozklad.

Rozhodnutí bylo navrhovatelé doručeno dne 2. 10. 2017, odpůrci dne 29. 9. 2017.

Proti rozhodnutí podal **navrhovatel** v zákonem stanovené lhůtě (tj. dne 17. 10. 2017) **rozklad**, který byl doplněn ve lhůtě poskytnuté usnesením správního orgánu I. stupně čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLIV.vyř., ze dne 19. 10. 2017. Navrhovatel ve svém rozkladu uvedl následující:

Navrhovatel nejprve namítá část rozhodnutí týkající se dodávacích schrán, a to pokud jde o stanovenou cenu za přístup, která má být navrhovatelem hrazena (k tomu viz dále, samostatně – „rozkladová námitka navrhovatele č. 6“), a s tím, v jaké formě má být veden obsah databáze o umístění dodávacích schrán. Dle navrhovatele je zcela oprávněný jeho požadavek, aby s ohledem na současný stav lidského poznání a rozvoje obsahovala databáze dodávacích schrán specifikaci jejich umístění obligatorně a přednostně ve formě GPS souřadnic, neboť doručovatelé odpůrci jsou běžně vybaveni GPS zařízeními. Dle mínění navrhovatele je odpůrce povinen tento prvek poštovní infrastruktury (databázi umístění dodávacích schrán) vést tak, aby byl umožněn všem ostatním poskytovatelům poštovních služeb nediskriminační a transparentní přístup k dodávacím schránám. Slovní popis umístění dodávací schránky však nepochybně je diskriminačním, když tato forma popisu poskytuje výhodu odpůrci, jehož pracovníci tyto slovní popisy tvoří a sami přitom z důvodu místní znalosti vědí, kde se jednotlivé dodávací schránky nacházejí. Pracovníci navrhovatele však takovéto znalosti z praxe nemají, neboť do dodávacích schrán nedoručují a lze předpokládat, že vyhledání dodávací schránky dle slovního a často nepřesného popisu bude pro pracovníky navrhovatele komplikované či zcela nemožné. (dále též v textu rozhodnutí souhrnně jako „**rozkladová námitka navrhovatele č. 1**“)

Pokud jde o úpravu týkající se poštovních přihrádek, navrhovatel uvádí, že v rozporu s jeho návrhem a s ustanovením § 34 zákona o poštovních službách bylo rozhodnuto tak, že přístup k tomuto prvku poštovní infrastruktury má být odpůrcem navrhovatelé umožněn pouze zprostředkovaně, tedy že navrhovatel bude předávat zásilky určené k doručení do poštovních přihrádek odpůrci na dané provozovně, kde se poštovní přihrádky nacházejí a odpůrce tyto do příslušných poštovních přihrádek vloží za cenu určenou v rozporu se zákonem o poštovních službách. Navrhovatel přitom setrval v rámci řízení požadoval, aby

mu byl umožněn přednostně přímý přístup k tomuto prvku poštovní infrastruktury, tak jak předpokládá zákon o poštovních službách, tedy aby mohl do poštovních přihrádek také sám vkládat zásilky, a pouze v případě, že by bylo odpůrcem ohledně konkrétního místa, kde jsou poštovní přihrádky umístěny, prokázáno, že ve smyslu ustanovení § 34 odst. 4 zákona o poštovních službách by plnění z této smlouvy mohlo vést k ohrožení činností související s poskytováním a zajišťováním základních služeb, které jsou obsaženy v jeho poštovní licenci, nebo k ohrožení bezpečnosti provozu poštovní infrastruktury, pak by byl v jednotlivém konkrétním případě přístup umožněn zprostředkovaně na dané pobočce. Byť odpůrce tvrdil, že by umožněním přímého přístupu navrhovatele k poštovním přihrádkám mohlo vést k ohrožení činností související s poskytováním a zajišťováním základních služeb, které jsou obsaženy v jeho poštovní licenci, nebo k ohrožení bezpečnosti provozu poštovní infrastruktury, toto své tvrzení žádným způsobem konkrétně ohledně konkrétních poboček neprokázal, a tedy správní orgán I. stupně neměl k tomuto neprokázanému tvrzení v řízení přihlížet, což však učinil. Přímý přístup navrhovatele k poštovním přihrádkám a přímé vlastní doručování do poštovních přihrádek nejlépe odpovídá zákonnému požadavku na nediskriminačním umožnění přístupu k tomuto prvku poštovní infrastruktury. Pokud nebude navrhovateli v některé pobočce umožněno přímé dodávání zásilek do poštovních přihrádek z důvodu, že by odpůrce prokázal u konkrétní pobočky, že by takto mohlo dojít k ohrožení činností související s poskytováním a zajišťováním základních služeb, které jsou obsaženy v jeho poštovní licenci, nebo k ohrožení bezpečnosti provozu poštovní infrastruktury, pak tomu tak bude pouze z důvodu na straně odpůrce, za což by neměl nést navrhovatel zvýšené náklady. Odpůrci je známo již řadu let, že je povinen umožnit ostatním poskytovatelům poštovních služeb také přístup k poštovním přihrádkám a dle mínění navrhovatele by měl být tento prvek poštovní infrastruktury ze strany odpůrce této jeho povinnosti přizpůsoben tak, aby bylo možno zákonem stanovenou povinnost nediskriminačního přístupu splnit. Pokud by měl navrhovatel a jiní poskytovatelé poštovních služeb nést další náklad spojený s předáním zásilek odpůrci na konkrétní provozovně k vhození do dané přihrádky odpůrcem pro odmítnutí přímého přístupu k těmto poštovním přihrádkám odpůrcem z důvodu tvrzeného ohrožení činností souvisejících s poskytováním a zajišťováním základních služeb, které jsou obsaženy v poštovní licenci odpůrce, nebo k ohrožení bezpečnosti provozu poštovní infrastruktury, pak by byl odpůrce pouze podporován v tom, aby takovéto tvrzené provozní překážky uměle vytvářel s cílem diskriminovat navrhovatele a ostatní konkurenty, kterým by takto odpůrce uměle navyšoval náklady dodávání zásilek a sám sobě na úkor konkurentů dále zvyšoval zisk, což je v přímém rozporu s cílem předmětné právní úpravy. Navrhovatel dále považuje napadené rozhodnutí za nesprávné ohledně ceny za zprostředkovaný přístup k poštovním přihrádkám (k tomu viz dále, samostatně, obdobně jako v případě dodávacích schrán – „rozkladová námitka navrhovatele č. 6“). Další nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívá dle

navrhovatele v tom, že by takto předané zásilky měl odpůrce do poštovních přihrádek vkládat až ve lhůtě D+1, což jen dále zdůrazňuje diskriminační charakter správním orgánem zvolené podoby přístupu k poštovním přihrádkám, neboť takto dojde k nedůvodnému prodloužení dodací doby zásilek navrhovatele zcela bezdůvodně. (dále též v textu rozhodnutí souhrnně jako „**rozkladová námitka navrhovatele č. 2**“)

Pokud jde o otázku databáze adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, navrhovatel předně uvádí, že nesouhlasí s cenou za přístup k tomuto prvku poštovní infrastruktury (k tomu viz dále, samostatně, obdobně jako v předchozích dvou případech – „rozkladová námitka navrhovatele č. 6“). Navrhovatel má dále napadené rozhodnutí za nesprávné, pokud se týká správním orgánem stanovené formy zpřístupnění předmětných databází, když správní orgán I. stupně v tomto směru autoritativně a proti vůli obou účastníků tohoto sporného řízení rozhodl o předávání databází formou e-mailu, byť sporné strany se na formě předávání databází v průběhu řízení shodly, a to prostřednictvím chráněného FTP serveru a elektronického dokumentu v databázovém formátu csv. Dle mínění navrhovatele není správní orgán oprávněn rozhodnout v předmětném sporu o dílčí části sporu v rozporu se shodnou vůlí účastníků. Pokud tedy mezi účastníky došlo ke shodě na formě předání databáze, je správní orgán povinen tuto shodnou vůli ctít. Rovněž má navrhovatel za to, že správním orgánem by nemělo být navrhovateli určováno, že může ve vztahu k databázím požadovat vše nebo nic, ale Smlouva o přístupu musí umožňovat také přerušení zaslání aktualizací či vyžádání i jen některé části databáze, ať již pokud se týče druhu databáze či jejího územního rozsahu, pokud je to vůlí navrhovatele, o to více za situace, kdy správní orgán I. stupně protizákonně svým rozhodnutím určil ceny za přístup k tomuto prvku poštovní infrastruktury ve zcela absurdní výši. (dále též v textu rozhodnutí souhrnně jako „**rozkladová námitka navrhovatele č. 3**“)

Navrhovatel ve svém rozkladu dále namítá, že správní orgán I. stupně autoritativně rozhodl tak, že odpůrce nebude dle Smlouvy o přístupu odpovídat za případné škody na zásilkách vložených navrhovatelem do dodávacích schrán či poštovních přihrádek, tedy ani za škody způsobené odpůrcem, resp. jeho pracovníky úmyslně či z nedbalosti, a to i ohledně zásilek, které odpůrce např. převezme a bude pro navrhovatele za úplatu vkládat do poštovních přihrádek. Rozhodnutí v tomto směru je zcela nepřezkoumatelné, když neobsahuje naprosto žádné zdůvodnění v této části. Dle mínění navrhovatele je nutno zejména zdůraznit, že mezi navrhovatelem a odpůrcem se bude Smlouva o přístupu řídit také obecnou právní úpravou včetně delikt ní odpovědnosti. Navrhovatel nevidí naprosto žádný důvod pro omezení odpovědnosti odpůrce za škodu, kterou případně odpůrce navrhovateli způsobí zaviněným porušením smluvní povinnosti, porušením obecné prevenční povinnosti nebo svou provozní činností. (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námitka navrhovatele č. 4**“)

Navrhovatel rovněž namítá nesprávnost rozhodnutí, a to pokud jde o stanovenou lhůtu splatnosti ceny za přístup, kterou správní orgán I. stupně stanovil v délce 14 dnů, přičemž uvedené zdůvodnil tím, že čtrnáctidenní splatnost je dle jeho mínění běžná v obchodní praxi a přiměřená. Z tohoto závěru správního orgánu I. stupně je zřejmá jeho neznalost běžných obchodních vztahů a také soukromoprávní zákonné úpravy. Správní orgán I. stupně svůj závěr a obvyklosti čtrnáctidenní splatnosti nijak blíže nedokládá ani nezdůvodňuje. Navrhovatel má přitom za to, že obvyklá délka splatnosti v obchodních vztazích činí nejméně 30 dnů. V této souvislosti navrhovatel poukazuje také na ust. § 1963 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, které stanoví podpůrně pro případ, že není splatnost stranami sjednána, tuto v délce 30 dnů, a dále stanoví, že strany jsou oprávněny si sjednat bez jakéhokoli omezení splatnost v délce až 60 dnů a za určitých podmínek i delší. Dle mínění navrhovatele je tak namísto stanovit splatnost také ve smlouvě o přístupu v délce právními předpisy předpokládané, tedy 30 dnů a nikoli v neobvykle krátké lhůtě 14 dnů. (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námítka navrhovatele č. 5**“)

Jak již bylo uvedeno u rozkladových námitek navrhovatele č. 1 až 3, za zásadní pochybení správního orgánu I. stupně považuje navrhovatel v rozhodnutí o ceně přístupu k prvkům poštovní infrastruktury tu skutečnost, že došlo k vydání rozhodnutí v naprostém rozporu se zákonem o poštovních službách a třetí poštovní směrnicí a v konečném důsledku byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně prohloubena netržní výhoda odpůrce, namísto toho, aby docházelo k narovnání konkurenčního prostředí v rámci předmětného oboru. Dle ustanovení § 34 zákona o poštovních službách je předmětem smlouvy o přístupu také nákladově orientovaná cena za takový přístup. Nákladově orientovanou cenu za přístup k prvkům poštovní infrastruktury však nelze zaměňovat s cenou za provoz, údržbu a rozvoj poštovní infrastruktury. Provoz, údržba a rozvoj poštovní infrastruktury jsou povinností držitele poštovní licence s ohledem na přínosy, které tento čerpá z výlučného postavení, kterého se mu dostává v souvislosti s udělením poštovní licence. Záměrem třetí poštovní směrnice a zákona o poštovních službách při zakotvení povinnosti držiteli poštovní licence k umožnění přístupu k prvkům poštovní infrastruktury ostatním poskytovatelům poštovních služeb, bylo pouze srovnání konkurenční výhody držitele poštovní licence tím, že tento umožní navrhovateli a dalším konkurentům využití historicky za veřejné prostředky vybudované poštovní infrastruktury, nikoliv, že by se snad měli tito podílet na provozu, údržbě a rozvoji této infrastruktury. Ostatně je nutno zdůraznit, že náklady např. na nátery dodávacích schrán, instalaci nových dodávacích schrán, pořízení hardware a software pro databáze atd. by musel ve stejné výši odpůrce vynaložit i v případě, že by tyto prvky poštovní infrastruktury nesdílel. Na převážnou většinu těchto nákladů nemá umožnění přístupu navrhovateli žádný vliv a umožnění přístupu k prvkům poštovní infrastruktury, které má situaci na trhu narovnávat a konkurenci podporovat, by ve svém důsledku vedlo pouze ke snížení nákladů odpůrce v neprospěch navrhovatele, a tedy zvýšení netržních výhod

odpůrce. Navrhovatel pro úplnost opakuje, že souhlasí s úhradou nákladů čistě za samotné umožnění přístupu k předmětným prvkům poštovní infrastruktury, za předpokladu, že budou tyto zcela pregnantně, transparentně a přezkoumatelně stanoveny, což se dosud, pokud je navrhovateli známo, nestalo. Navrhovatel má za to, že nejlépe by nákladům odpůrce spojeným s umožněním přístupu k poštovní infrastruktuře, navrhovatelem navrženým způsobem, odpovídala nulová cena (krom částky za pořízení kopií klíčů k dodávacím schránám). Navrhovatel zdůrazňuje, že veškerými databázemi, které mají být navrhovateli zpřístupněny, již odpůrce disponuje, nebo má disponovat a jedinou jeho činností ohledně databází je zaslání těchto databází či jejich aktualizace v pravidelném intervalu elektronickou formou navrhovateli, s čímž nejsou spojeny žádné speciální náklady a jedná se o činnost, která může být i zcela automatizována. Navíc správní orgán I. stupně své rozhodnutí založil dle navrhovatele na zcela nepřezkoumatelných podkladech pro stanovení ceny přístupu, když z těchto není zřejmé, z jakých konkrétních skutečností správní orgán vycházel, tedy kupř. z jakých konkrétních podkladů vycházel při stanovení cen za výrobu klíčů k dodávacím schránám a podobně. Dle mínění navrhovatele by bylo nezbytné jednotlivá tvrzení správního orgánu doplnit například o údaje o tom, jaké částky a v jakém období byly odpůrcem vynaloženy na pořízení klíčů, jak byly tyto vyúčtovány atd., případně, jakou cenovou nabídku si na výrobu klíčů nechal odpůrce vytvořit, přičemž by bylo potřeba uvést výčet dokladů, které správní orgán měl k dispozici, jejichž správnost ověřil a z nichž vycházel (faktury, dodací listy atd.). Navrhovatel z vyjádření pracovníků správního orgánu I. stupně při ústním jednání nabyt přesvědčení, že správní orgán I. stupně předmětné informace účetního charakteru pouze nekriticky přejal od odpůrce a jedná se tedy o nijak neověřená tvrzení odpůrce, nikoli o důkaz použitelný v tomto řízení. Navrhovatel má za to, že není možné přezkoumat správnost žádné částky určené správním orgánem I. stupně v ceníku, který tvoří přílohu č.1 Smlouvy o přístupu. Mechanismus většiny výpočtů, na němž je záznam z kontroly postaven, tedy výpočet dle podílu jednotlivých osob na trhu poštovních služeb, považuje navrhovatel za zcela nesprávný a nepřezkoumatelný. Toto již bylo ze strany navrhovatele opakovaně vytýkáno a podrobně argumentováno v předchozích podáních a při jednáních ve věci. Nákladově orientovanou cenu za přístup k poštovní infrastruktuře nelze zaměňovat za cenu za provoz, údržbu a rozvoj poštovní infrastruktury. (dále též v textu rozhodnutí souhrnně jako „**rozkladová námitka navrhovatele č. 6**“)

Proti rozhodnutí podal v zákonem stanovené lhůtě (tj. dne 13. 10. 2017) **rozklad** též **odpůrce**. V něm pak uvedl následující:

První část rozkladu odpůrce se týká otázky přístupu k databázi s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, a rovněž přístupu k databázi osob, které mají sjednanu odnášku z poštovní přihrádky, přičemž odpůrce k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně na

stranách 41 až 43 napadeného rozhodnutí vysvětluje, že smyslem přístupu k databázi s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, je podle jeho názoru vyhovění očekávání adresáta, který očekává, že do poštovní přihrádky nebo dodávací schránky mu budou dodávány všechny poštovní zásilky bez rozdílu, který provozovatel poštovních služeb jejich dodání zajišťuje. Přístup do sítě tak na tomto místě supljuje projev vůle adresáta, který by musel činit vůči jednotlivým provozovatelům poštovních služeb. Odpůrce je přesvědčen, že tuto vůli adresáta nelze předpokládat jako fakt. Skutečnost, že si někdo zřídí u odpůrce dodávací schránku nebo odnášku z poštovní přihrádky, neznamena, že očekává, že do této dodávací schránky nebo poštovní přihrádky budou doručovat jemu určené zásilky všichni poštovní provozovatelé. Toto očekávání adresát nepochybně nemá již z toho důvodu, že takto poskytování poštovních služeb v České republice nikdy nefungovalo. Jistě tedy nejde o očekávání adresáta, nemusí se však jednat ani o jeho přání. Stačí si představit adresáta, který požádal odpůrce o odnášku z důvodu, že je mu prostřednictvím odpůrce doručováno velké množství listovních zásilek. Z tohoto úkonu ovšem jakkoli nelze dovozovat, že si přeje, aby mu do stejné poštovní přihrádky dodávali zásilky např. i poskytovatelé balíkových služeb, kteří jsou rovněž provozovateli poštovních služeb oprávněnými k přístupu do sítě. Stejně tak nelze dovozovat, že si adresát přeje všechny své zásilky vyzvedávat zrovna na poště, kde má zřízenou poštovní přihrádku s odnáškou. Smyslem zákona bylo uspořit čas a energii adresáta, který se v případě svého přestěhování nemusí starat o to, aby informoval všechny provozovatele poštovních služeb o své nové adrese. Novou adresou tu však vždy byla míněna skutečná adresa jeho pobytu nebo sídla, nikoli adresa poštovní přihrádky, pošty, z níž má zřízenou odnášku nebo dodávací schránku. Tato povinnost se tudíž vztahuje výhradně na informace o dosílce. Databáze s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, má obsahovat pouze údaje o adresátech, kteří požádali odpůrce o tzv. dosílku, resp. dodání v jiném místě než uvedeném v poštovní adrese, jak je tato služba definovaná v § 19 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále též „Vyhláška“). Tento pojem nezahrnuje databázi dodávacích schrán ani odnášku. V případě dodávacích schrán ani v případě odnášky se nejedná o případ dodávání na jiné než odesílatelům uvedené adrese, tím méně o dodávání na nové adrese adresáta. Dodávání do dodávací schránky je podle Vyhlášky jeden z možných způsobů dodávání zásilky, viz § 16 odst. 3 písm. a), a tento způsob přitom výslovně odlišuje od dodání zásilky na jinou adresu, než je uvedená na poštovní zásilce, který zmiňuje § 16 odst. 3 písm. b) Vyhlášky. Dohoda o dodávání do dodávací schránky je dohodou o způsobu dodávání a nikoliv dohodou o dodávání na jiné než odesílatelům uvedené adrese. Ani v případě odnášky se nejedná o případ dodávání na jiné než odesílatelům uvedené adrese. V případě odnášky jsou ukládány poštovní zásilky nebo

poukázané peněžní částky u dohodnuté provozovny, aniž by byl učiněn pokus o jejich dodání na adresu adresáta (viz § 20 Vyhlášky). Nejedná se tedy o dodání na jiné než odesílatelem uvedené adrese, ale o případ, kdy nemusí být učiněn pokus o dodání na adresu adresáta. Navrhovatel tudíž nemá nárok na informace o osobách, které mají uzavřenu s odpůrcem dohodu o odnášce. Nejedná se totiž o informace o adresátech, kteří požádali o dodání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, ale o informace o adresátech, kteří požádali odpůrce, aby ukládal jim určené zásilky do poštovní přihrádky bez pokusu o jejich dodání na jejich adrese. Správní orgán I. stupně sice na str. 42 rozhodnutí uvádí, že pojem databáze adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, je třeba vykládat z jazykového i logického významu tak, že novou adresou je jakékoliv místo, které lze jednoznačně určit jako místo, kam má být zásilka nově dodána, ve skutečnosti však žádný jazykový ani logický výklad nenabízí. Jazykový výklad příslušného ustanovení zákona naopak zcela jednoznačně svědčí ve prospěch argumentů odpůrce. Zákon hovoří o přístupu k databázi s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a jejich nových adresách. Těžko by kdokoliv za svou novou adresu označil místo, kde je umístěna poštovní přihrádka, pošta nebo dodávací schránka. Názor správního orgánu I. stupně, že novou adresou adresáta může být i pošta, poštovní přihrádka nebo dodávací schránka, zůstává dle odpůrce nepodložen argumenty. Argumentaci odpůrce obraty použitými ve Vyhlášce správní orgán I. stupně odbývá tvrzením, že pojem dodání zásilek není možné vykládat zněním uvedeným ve Vyhlášce, tj. předpisem nižší právní síly, který navíc není vydáván k provedení § 34 zákona o poštovních službách. Správní orgán I. stupně v tomto případě desinterpretoval argumentaci odpůrce, jakož i text Vyhlášky. Vyhláška totiž nikterak nedefinuje pojem dodání, tedy ani v případě odnášky ani v případě dodávací schránky vyhláška neříká, že zásilky vyzvednuté adresátem z poštovní přihrádky nebo dodávací schránky nejsou tímto úkonem adresáta dodány. Podstatné je, že v případě dodání zásilky vložené do dodávací schránky ani v případě dodání zásilky uložené na poště z důvodu sjednání odnášky nejde o změnu místa dodání, ale o změnu způsobu dodání (kdy z vůle adresáta není učiněn pokus o dodání na jeho adrese, ale zásilka je rovnou uložena na sjednaném místě). Uložení zásilky v poštovní přihrádce nebo v dodávací schráně je rovno uložení zásilky na poště z důvodu neúspěšného pokusu o dodání, kdy nepochybně rovněž nelze hovořit o změně adresy adresáta. Správní orgán I. stupně ke svému rozhodnutí dospěl na základě desinterpretace terminologie používané při poskytování poštovních služeb. Argumentaci odpůrce textem Vyhlášky nelze odmítnout poukazem na skutečnost, že se jedná o právní předpis nižší právní síly. Právní řád je budován na principu obsahové i terminologické jednotnosti. Autorem Vyhlášky je sám Úřad. Nelze připustit myšlenku, že jeho interpretace pojmu dodání zásilky na jinou než odesílatelem uvedenou adresu není jednotná. Pokud Úřad uplatnil ve Vyhlášce určitý výklad tohoto pojmu, není legitimní, aby ve

správním řízení následně uplatnil diametrálně odlišný výklad stejného pojmu. To platí tím spíše, že se výklad uplatněný v tomto správním řízení, na rozdíl od výkladu obsaženého ve Vyhlášce, zásadním způsobem odlišuje od běžného chápání uvedených pojmů v poštovní praxi. To, že zákonodárce neměl v úmyslu zpřístupnit přístupujícím provozovatelům poštovních služeb informace o odnášce, vyplývá zcela jednoznačně i z faktu, že k samotné službě odnáška není zajištění přístupu držiteli poštovní licence uloženo. Informace o tom, že má určitý adresát zřízenou odnášku (pokud nejde o odnášku z poštovní přihrádky), tedy přístupující provozovatel poštovních služeb nemůže v praxi k dodání zásilky využít, neboť nemá přístup ke službě odnáška. To jednoznačně potvrzuje i správní orgán I. stupně, když na straně 43 svého rozhodnutí uvádí, že zastává ten názor, že § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách umožňuje navrhovateli jako dalšímu provozovateli poštovních služeb přístup k poštovním přihrádkám, ale nelze tento přístup vztáhnout k odpůrcem nabízené maloobchodní službě odnáška (viz § 21 Vyhlášky), pokud adresát nebude mít zároveň k této službě pronajatu od odpůrce poštovní přihrádku. V tomto případě, kdy nebude mít adresát zásilky pronajatu poštovní přihrádku, není navrhovatel, jako další provozovatel poštovních služeb, oprávněn požadovat po odpůrci přístup ke službě odnáška na základě § 34 zákona o poštovních službách, ani o tomto přístupu není správní orgán I. stupně oprávněn rozhodnout. (dále též v textu rozhodnutí souhrnně jako „**rozkladová námítka odpůrce č. 1**“)

Pokud jde otázku formy předání databází, uvádí odpůrce, že správní orgán I. stupně nerozhodl o předmětu sporu tak, jak byl vymezen stranami sporu v rámci správního řízení. Jak vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, mezi stranami sporu existovala shoda na předání databází prostřednictvím SFTP (viz text na straně 50: „*dále nebyl akceptován požadavek navrhovatele na předávání databáze na FTP úložiště, byť s tímto požadavkem v prosinci 2016 souhlasil odpůrce*“). Sporná zůstávala de facto pouze cena. Pokud nedošlo mezi stranami sporu ke shodě v otázce ceny, měl správní orgán I. stupně spor rozhodnout. To je úkolem správního orgánu podle § 34 zákona o poštovních službách. Správní orgán I. stupně naopak není oprávněn neakceptovat shodné návrhy stran sporu, které jsou pro něj z hlediska vymezení předmětu sporu závazné. Obstát nemůže argument, podle něhož správní orgán I. stupně nevyhověl požadavku na předávání databází prostřednictvím FTP úložiště z důvodu, že ke shodě na formě předávání databází došlo teprve v prosinci 2016. Rozhodnutí bylo vydáno až v říjnu 2017, správní orgán I. stupně měl tedy na reakci 10 měsíců. Tvrzení správního orgánu I. stupně, že nic nebrání tomu, aby si strany sporu dohodly nový způsob předávání databází po vzájemném vyjasnění technického řešení, je lichý, neboť je zřejmé, že důvodem existence sporu byl fakt, že se strany sporu nedokázaly dohodnout na ceně tohoto způsobu předávání databází. (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námítka odpůrce č. 2**“)

Ohledně přístupu k databázi s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání

na jiné než odesílateli uvedené adrese v rámci služby dosílka a služby odnáška, uvádí odpůrce, že rozhodnutí o zpřístupnění databáze adresátů, kteří požádali odpůrce o službu odnáška, nemá žádnou právní oporu ani praktický smysl. Odpůrci není zákonem uloženo zajistit přístup ke službě odnáška. Informace o tom, že má určitý adresát zřízení odnášku (pokud nejde o odnášku z poštovní přihrádky), tedy přistupující provozovatel poštovních služeb nemůže v praxi k dodání zásilky využít. To jednoznačně potvrzuje i správní orgán I. stupně, když na straně 46 rozhodnutí uvádí, že zastává ten názor, že § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách umožňuje navrhovateli jako dalšímu provozovateli poštovních služeb přístup k poštovním přihrádkám, ale nelze tento přístup vztáhnout k odpůrcem nabízené maloobchodní službě odnáška (viz § 21 Vyhlášky), pokud adresát nebude mít zároveň k této službě pronajatu od odpůrce poštovní přihrádku. V tomto případě, kdy nebude mít adresát zásilky pronajatu poštovní přihrádku, není navrhovatel, jako další provozovatel poštovních služeb, oprávněn požadovat po odpůrci přístup ke službě odnáška na základě § 34 zákona o poštovních službách, ani o tomto přístupu není správní orgán oprávněn rozhodnout. Výsledkem zpřístupnění databáze odnášky navrhovateli je tedy toliko předání velkého objemu dat a osobních údajů o zákaznících odpůrce, které navrhovatel nemůže v praxi využít k dodávání zásilek. Není tedy zřejmé, k jakému účelu a s jakým cílem mu mají být tyto údaje poskytnuty. (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námitka odpůrce č. 3**“)

Další rozkladová námitka odpůrce se týkala otázky přístupu k databázi s informacemi o adresátech, kteří mají zřízení dodávací schránku, kdy odpůrce uvedl, že přístup do sítě výslovně zahrnuje pouze přístup k dodávacím schránkám, nikoliv k databázi s údaji o adresátech, kteří mají s odpůrcem uzavřenu dohodu o tomto způsobu dodávání zásilek. Tyto údaje jsou pro zajištění přístupu do sítě irelevantní. Měl-li zákonodárce v úmyslu stanovit odpůrci povinnost sdělit tyto údaje, výslovně by je promítl do § 34 zákona o poštovních službách, tak jak to učinil s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání zásilek na jiné než odesílatelům uvedené adrese. (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námitka odpůrce č. 4**“)

K části přístup k poštovním přihrádkám – označování zásilek pak odpůrce namítá, že správní orgán I. stupně na str. 46 rozhodnutí uvádí, že předpokládá, že navrhovatel doplní na zásilku určenou do poštovní přihrádky číslo příslušné poštovní přihrádky adresáta dle předané databáze a takto upravenou ji předá pracovníkovi příslušné pošty. Odpůrce s tímto postupem zcela souhlasí, avšak namítá, že tato povinnost musí být výslovně zakotvena v bodě 4.3.1 Smlouvy. V opačném případě bude tato povinnost zcela nevynutitelná. Je přitom zřejmé, že vložení zásilky do poštovní přihrádky je pro odpůrce o poznání méně náročné v situaci, kdy bude číslo poštovní přihrádky na zásilce uvedeno. Pokud tedy správní orgán I. stupně při kalkulaci ceny vycházel ze skutečnosti, že číslo přihrádky bude na zásilce uvedeno, musí být tato povinnost navrhovateli výslovně uložena. V opačném případě je cenová kalkulace založena na nesprávných předpokladech. Správní orgán I. stupně navíc

v rozhodnutí (na rozdíl od rozhodnutí týkajícího se společnosti Mediaservis) zcela pominul uvést jakékoliv požadavky na způsob psaní adresy na zásilkách. Správní orgán I. stupně k tomu na str. 53 rozhodnutí uvádí, že se neztotožnil s požadavkem odpůrce na přesný formát adresy uvedený na zásilce, kterou bude navrhovatel požadovat vložit do poštovní přihrádky. Správní orgán I. stupně k tomu tento závěr odůvodňuje tak, že tyto zásilky nebudou dále strojově zpracovány na třídící lince v SPU, tudíž podle správního orgánu I. stupně je dostačující, aby byly na zásilce uvedeny údaje identifikující adresáta s jeho původní adresou. I v tomto případě správní orgán I. stupně uvádí v odůvodnění povinnost, která se však nepromítá do výroku rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uvádí, že považuje za dostačující, aby byly na zásilce uvedeny údaje identifikující adresáta s jeho původní adresou, neukládá však navrhovateli žádnou povinnost zásilky adresou označit. Navrhovateli není Smlouvou uloženo, jak má adresa vypadat, a dokonce ani to, že má na zásilce být. Odpůrce k tomu uvádí, že pokud nebude navrhovateli uložena povinnost dodržet standardní formát adresy pro zásilky dodávané do poštovní přihrádky, nemůže garantovat, že budou jeho pracovníci schopni rozpoznat, komu je daná zásilka určena. Odpůrce současně odkazuje na obsah ustanovení čl. 4 odst. 3 Poštovních podmínek České pošty, s.p. – základní poštovní služby. (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námitka odpůrce č. 5**“)

Pokud jde o problematiku postupu při dodávání zásilek adresovaných do poštovní přihrádky a dodávání zásilek pro osoby, které mají u České pošty sjednanu odnášku z poštovní přihrádky, namítá odpůrce, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zcela pomíjí, že odpůrce se zásilkami uloženými v poštovní přihrádce nakládá v řadě různých situací. Typicky v případě úmrtí adresáta nebo zrušení poštovní přihrádky. Odpůrce uvádí, že na tuto skutečnost v průběhu správního řízení opakovaně upozorňoval, správní orgán I. stupně se však s těmito argumenty vypořádal prostým konstatováním, že nepředpokládá, že by pracovníci odpůrce na příslušné poště po jejich vložení do poštovní přihrádky s nimi dále nějak nakládali. To, že tento předpoklad neodpovídá skutečnosti, je zřejmé. Jelikož se nejedná o zásilky dodávané odpůrcem, nemá odpůrce právo tyto zásilky prodat ani zničit. Pokud tak učiní v domnění, že se jedná o jeho zásilky, bude vystaven do situace, kdy bude rozhodnutím správního orgánu I. stupně nepřímě donucen k porušení zákona. V rozhodnutí (čl. 5 Smlouvy o přístupu) zcela chybí úprava postupu ve výše uvedených situacích. (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námitka odpůrce č. 6**“)

Další část odpůrcových rozkladových námitek se týká otázky přístupu k dodávacím schránám. Odpůrce trvá na tom, že nemůže umožnit navrhovateli přímý přístup k dodávacím schránám s ohledem na svou povinnost chránit poštovní tajemství (§ 16 zákon o poštovních službách) a na povinnost neumožnit nakládání se zásilkou jiné osobě (§ 7 odst. 1 zákona o poštovních službách). Umožněním přístupu k dodávacím schránám by bylo navrhovateli umožněno nakládat s poštovními zásilkami v dodávací schráně a volně se seznamovat se skutečnostmi týkajícími se služby poskytnuté odpůrcem. Podle § 7 zákona o poštovních

službách má právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet v jen nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby. Pokud by odpůrce zpřístupnil dodávací schránku třetí osobě, dopustil by se správního deliktu. To platí i o zpřístupnění dodávací schránky přístupujícímu provozovateli poštovních služeb. Podle § 16 zákona o poštovních službách má odpůrce, jako provozovatel poštovních služeb, povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech týkajících se poskytované nebo poskytnuté poštovní služby, které se při své činnosti dozvěděl. Povinnost zachovávat mlčenlivost je nutno vykládat nejen jako povinnost nesdělovat aktivně informace chráněné poštovním tajemstvím, ale zároveň i jako povinnost neumožnit třetím osobám seznámení s těmito skutečnostmi, což vyplývá i z ustálené rozhodovací praxe Úřadu. Ačkoli je navrhovatel rovněž provozovatelem poštovních služeb, neznamena to, že by tato skutečnost ospravedlňovala odpůrce k zpřístupnění poštovního tajemství týkajícího se zásilek, adresátů a odesílatelů, s nimiž nemá navrhovatel nic společného, a tím méně ke zpřístupnění jednotlivých poštovních zásilek způsobem, který by pracovníkům navrhovatele umožnil neomezené nakládání s těmito zásilkami. Odpůrce nemůže být v rámci správního řízení uloženo jednání, které naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu. Odpůrce souhlasí s tím, že § 16 zákona o poštovních službách platí pro všechny provozovatele poštovních služeb, to ale neznamena, že si jednotliví provozovatelé poštovních služeb mohou navzájem volně zpřístupňovat informace chráněné poštovním tajemstvím. To je možné pouze za předpokladu, že se jiný provozovatel poštovních služeb přímo podílí na dodání konkrétní poštovní zásilky. Ačkoliv je navrhovatel rovněž provozovatelem poštovních služeb, neznamena to, že by tato skutečnost odpůrce opravňovala k zpřístupnění poštovního tajemství týkajícího se zásilek, adresátů a odesílatelů, s nimiž nemá navrhovatel nic společného, tím méně ke zpřístupnění jednotlivých poštovních zásilek způsobem, který by pracovníkům navrhovatele umožnil neomezené nakládání s těmito zásilkami. Podobně lékařské tajemství zakazuje lékaři sdělit informace o zdravotním stavu pacienta nepovolané osobě, tj. komukoli, kdo se nepodílí na léčbě, a to včetně jiných lékařů. Obdobný princip platí i v případě zpovědního tajemství, kde zpovědník není oprávněn sdělit informace, které se dozvěděl při zpovědi jinému zpovědníkovi. Narušení poštovního tajemství zákon umožňuje pouze v případech stanovených v § 16 odst. 6 zákona o poštovních službách, což jsou opatření např. podle § 87a odst. 1 trestního zákoníku (záměna obsahu poštovní zásilky) nebo podle § 48 odst. 5 a 6 celního zákona, kdy je prolomena ochrana poštovního tajemství. Uložení povinnosti v § 34 odst. 1, a to umožnit přístup k dodávacím schránkám, nelze vykládat způsobem, který zasahuje do práv adresátů. Pokud toto bylo zamýšleno, tak toto mělo být uvedeno v § 34 zákona o poštovních službách. Pokud existuje více způsobů zajištění přístupu do sítě (přímý nebo nepřímý přístup), musí být zvolen ten, který nezasahuje do ostatních zákonem

chráněných práv, resp. minimálně ten, který nevede k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle zákona o poštovních službách. Zájem o zajištění přístupu do sítě nemůže mít přednost před zájmem na zachování poštovního tajemství, což je právo, které zákon garantuje všem jednotlivcům. Výjimky z ochrany poštovního tajemství uvedené v § 16 zákona o poštovní službě jsou jiné, než je zájem alternativního provozovatele poštovních služeb na co nejlevnějším způsobu dodání. Takový důvod k zásahu do individuálních práv jednotlivce je neakceptovatelný. V případě požadavku, aby se zásilkou nemohl nakládat nikdo jiný než odesílatel a provozovatel zajišťující dodání zásilky podle § 7 zákona o poštovních službách, zákon žádnou výjimku podobnou té v § 16 odst. 6 nezná. I v tomto případě tak umožnění přímého přístupu k dodávacím schránám znamená volbu řešení, které naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu. Umožnění přímého přístupu k dodávacím schránám znamená, že odpůrce již nebude moci garantovat adresátovi, že zásilky dodané prostřednictvím dodávací schránky nikdo neodcizí, neboť přístup k dodávací schráně získá řada osob, nad nimiž nebude mít odpůrce žádnou kontrolu. V případě ztráty těchto zásilek nebude nikdy jisté, kdo za jejich ztrátu odpovídá. V současné době za tyto zásilky odpovídá až do jejich převzetí ze strany adresáta odpůrce. Nově již to nebude možné, neboť odpůrce nemůže odpovídat za něco, co nemá pod svou kontrolou. Zároveň odpůrce ztratí kontrolu nad tím, zda do dodávací schránky nejsou dodávány zásilky, s jejichž dodáním tímto způsobem adresát nesouhlasí. Zájem přístupujícího provozovatele poštovních služeb je rozhodnutím správního orgánu I. stupně nadřazen nad oprávněnými zájmy adresáta. Umožnění přímého přístupu do dodávacích schrán třetím osobám představuje ohrožení činností související s poskytováním a zajišťováním základních služeb, které jsou obsaženy v poštovní licenci odpůrce. Jedná se tak o případ, kdy je odpůrce oprávněn odmítnout umožnění přístupu k poštovní infrastruktuře podle § 34 odst. 4 zákona o poštovních službách. Ohrožen je především zájem na zajištění úředního doručování písemností. Pokud mají do dodávací schránky vedle adresáta a odpůrce přístup třetí osoby, může adresát kdykoliv zpochybnit dodání zásilky nebo výzvy k vyzvednutí uložené poštovní zásilky a tím vyloučit účinky doručení úřední písemnosti. Rozhodnutí Úřadu tak může mít dalekosáhlé dopady na činnost soudů a správních orgánů. Odpůrce je z výše uvedených důvodů přesvědčen, že jediným právně konformním způsobem zajištění přístupu k dodávacím schránám je nepřímý přístup, tedy předání zásilek určených do dodávacích schrán navrhovatelem odpůrci k jejich dodání do dodávací schránky, způsobem, kterým je přístup k dodávacím schránám zajišťován dosud. Správní orgán I. stupně výše uvedené argumenty odpůrce „vypořádal“ konstatováním, že obě uvedená ustanovení (§ 7 i § 16) se vztahují na všechny provozovatele poštovních služeb vč. jejich pracovníků, pokud při své činnosti přijdou s poštovními zásilkami do styku. Obdobně totéž platí pro poštovní služby ze zahraničí a do zahraničí, kdy dokonce dochází k manipulaci se zásilkami jiným provozovatelem poštovních služeb. Výše uvedené odůvodnění správního orgánu I. stupně fakticky ignoruje kompletní

argumentaci odpůrce. Odpůrce proto opakuje, že nezpochybňuje, že jak ustanovení § 7 tak § 16 dopadá na všechny provozovatele poštovních služeb. Zároveň však platí, že povinnost nositele poštovního tajemství se vztahuje pouze na skutečnosti týkající se jím poskytované nebo poskytnuté poštovní služby. Provozovatel poštovních služeb a jeho pracovníci jsou tedy nositeli poštovního tajemství pouze ve vztahu k zásilkám, na jejichž dodání se podílí (ve vztahu k poštovní službě, kterou poskytovali nebo poskytují), nikoli ve vztahu k jakýmkoliv poštovním zásilkám. Odpůrce je nositelem poštovního tajemství ve vztahu k zásilkám, které dodává v rámci přístupu do sítě, neboť je osobou podílející se na poskytování poštovní služby. Navrhovatel naproti tomu není ve vztahu k zásilkám vloženým odpůrcem do dodávacích schrán v jakémkoliv vztahu. Pokud mu tedy odpůrce zpřístupní dodávací schránky, dojde ke zpřístupnění informací chráněných poštovním tajemstvím osobě, která není ve vztahu k těmto zásilkám osobou povinnou k ochraně poštovního tajemství, ani osobou, se kterou je odpůrce oprávněn sdílet informace chráněné poštovním tajemstvím podle § 16 odst. 3 zákona o poštovních službách. Případy, kdy může odpůrce zpřístupnit informace chráněné poštovním tajemstvím jiným osobám, jsou taxativně upraveny zákonem. Zajištění přístupu do sítě k těmto případům nepatří. Podle zákona proto připadají do úvahy pouze dvě možnosti zajištění přístupu k dodávacím schránám – buď nepřímý přístup, kdy zásilky do dodávací schránky vkládá odpůrce – nebo přístup se souhlasem adresáta – osoby chráněné institutem poštovního tajemství, která jako jediná může dát souhlas s tím, aby se třetí osoba s informacemi chráněnými poštovním tajemstvím seznámila. Institut přístupu do sítě nemůže adresáta zbavit práva na ochranu jeho poštovního tajemství bez výslovného zmocnění zákonem. Odpůrce do dodávacích schrán dodává zásilky pouze v případě, že má s adresátem sjednanou dohodu o tomto způsobu dodávání zásilek. Tato dohoda je nicméně dvoustranným právním jednáním, z něhož vznikají práva a povinnosti pouze odpůrci a adresátovi, její účinky nelze jakkoliv vztahovat i na vztahy adresáta s dalšími osobami. Správní orgán I. stupně uvádí, že přístup do sítě řeší velkoobchodní vztah mezi provozovatelem poštovních služeb, nikoli vztah mezi provozovatelem a adresátem, faktem nicméně zůstává, že bez existence tohoto vztahu nelze přímý přístup do soukromí adresáta přístupujícími provozovateli poštovních služeb umožnit. Zkušenost z Německa je v tomto případě nepřenositelná s ohledem na zcela odlišnou právní úpravu i na pravděpodobně odlišnou konstrukci dodávacích schrán v Německu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o právu navrhovatele na přímý přístup k dodávacím schránám je ve flagrantním rozporu se zákonem. Jako celek je přitom nepřezkoumatelné, neboť se ve svém odůvodnění nevypořádalo s argumenty odpůrce. Správní orgán I. stupně dále uvádí, že z § 7 zákona o poštovních službách vyplývá, že každý provozovatel poštovních služeb je oprávněn nakládat jen se zásilkou/zásilkami, které mu byly předány odesílateli na základě uzavřené poštovní smlouvy, a to v nezbytné míře, aby mohl zajistit její dodání adresátovi. Tudíž jiní provozovatelé poštovních služeb a jejich pracovníci nejsou oprávněni jakkoliv nakládat se

zásilkami, u kterých nezajišťují jejich dodání adresátům a které jsou již vloženy do dodávací schránky jiným provozovatelem poštovních služeb. Správní orgán I. stupně k tomu uvádí, že předpokládá, že si je navrhovatel této zákonné povinnosti vědom. Problém tkví ovšem právě v tom, že jiní provozovatelé poštovních služeb a jejich pracovníci nejsou oprávněni jakkoliv nakládat se zásilkami, u kterých nezajišťují jejich dodání adresátům, a které jsou již vloženy do dodávací schránky jiným provozovatelem poštovních služeb. Nenakládat se zásilkami odpůrce ovšem není povinností navrhovatele, je ale zákonnou povinností odpůrce zajistit, aby s těmito zásilkami nemohl navrhovatel, ani jiná osoba, která se nepodílí na jejich dodání, nakládat. (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námitka odpůrce č. 7**“)

V další rozkladové námitce pak odpůrce polemizuje s rozhodnutím správního orgánu I. stupně pokud jde o otázku úpravy předání klíčů k dodávacím schránkám. Odpůrce nesouhlasí s povinností předat navrhovateli v případě výměny zámku klíč k vyměněnému zámku bezúplatně stanovené v bodu 3.4.7 Smlouvy. K výměně zámků dochází i v důsledku jejich přirozeného opotřebení, není důvod, proč by v takovém případě měl náklady na výrobu nového klíče vyvolanou objektivními důvody nést pouze odpůrce. Odpůrce souhlasí s bezplatným poskytnutím nového klíče pouze v případě, kdy k výměně dojde z důvodu ztráty nebo odcizení klíče, který byl v držení odpůrce. Současně odpůrce požaduje úpravu rozhodnutí v bodu 3.4.9 tak, aby bylo jednoznačně stanoveno, že je navrhovatel povinen nést náklady spojené s výměnou všech zámků, k níž došlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení navrhovatele. V souvislosti s tímto ustanovením pak odpůrce upozorňuje, že zjevně došlo k chybě v písemném vyhotovení rozhodnutí, neboť tento bod začíná slovy: „ČP je povinen uhradit ČP...“ místo „ČD je povinen uhradit ČP...“ (pozn. toto administrativní pochybení bylo opraveno opravným rozhodnutím správního orgánu I. stupně, k tomu viz níže). (dále též v textu rozhodnutí jako „**rozkladová námitka odpůrce č. 8**“)

Poslední z rozkladových námitek odpůrce se, obdobně jako v případě rozkladu navrhovatele, týká cenové otázky. Odpůrce předně upozorňuje, že Ceník nerespektuje terminologii použitou ve Smlouvě. Zatímco Smlouva hovoří o nezapsaných listovních zásilkách, ceník používá označení OLZ (obyčejná listovní zásilka). Bod 2 Ceníku je v rozporu s odůvodněním rozhodnutí. Na straně 61 odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvádí, že vzhledem k novým skutečnostem, kdy navrhovatel nově nepožaduje předávat odpůrci zásilky s většími rozměry do poštovních přihrádek, nebyla již cena za tyto „nadrozměrné zásilky“ v Ceníku uvedena. Přesto se zde tato cena nachází pod označením „cena za manipulaci se zásilkou, která se rozměrově nevejde do poštovní přihrádky“. Uvedení této položky současně odporuje bodu 3.2.6 Smlouvy o přístupu. Odpůrce dále nesouhlasí s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, který v bodě 3 ceníku uvádí, že v případě zaslání aktualizace záznamu o službě dosílka nebude vybírán žádný poplatek, neboť aktualizace je již hrazena v maloobchodní ceně služby dosílka. Napadené rozhodnutí

je dle odpůrce v příkrém rozporu s § 34 odst. 8 zákona o poštovních službách, který jednoznačně stanoví, že přistupující provozovatel poštovních služeb má za přístup do sítě hradit nákladově orientovanou cenu, tedy cenu, která pokrývá náklady přístupu. Není důvod, aby byla odpůrci uložena povinnost tyto náklady přenášet na jeho koncové zákazníky. Je logické, že odpůrce vybírá od svých zákazníků maloobchodní cenu za dosílku. Stejně tak je však logické, aby se na nákladech na službu dosílka podílel i navrhovatel, v rozsahu, v jakém tuto službu, případně databázi této služby, využívá. Požadavek, aby odpůrce kalkuloval do ceny dosílky uplatňované vůči koncovým zákazníkům i náklady na vytvoření a předání databáze dosílky navrhovateli, resp. požadavek, aby se navrhovatel nemusel podílet na nákladech vytváření databáze dosílky, nedává ekonomický ani právní smysl. Ve svém důsledku by toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně znamenalo, že odpůrce bude navrhovateli poskytovat databázi služby dosílka zdarma. Rovněž závěr, podle něhož by navrhovatel nemusel hradit náklady na aktualizaci databáze, která vzniká v jeho prospěch, nemá dle odpůrce právní oporu. Přístup do sítě není konstruován jako bezplatná služba pro přistupující provozovatele poštovních služeb, jejichž náklady mají být rozpuštěny v cenách odpůrce. Smyslem přístupu do sítě není zajištění sponzoringu přistupujících operátorů ze strany držitele poštovní licence. Naopak, jak ze zákona, tak z důvodové zprávy k zákonu, jímž byl institut přístupu do sítě připojen do zákona o poštovních službách, jednoznačně vyplývá, že náklady má nést subjekt, jemuž jde přístup ku prospěchu, tedy přistupující provozovatel poštovních služeb. Důvodová zpráva k zákonu č. 221/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, jímž byla povinnost umožnit přístup k prvkům poštovní infrastruktury doplněna do zákona o poštovních službách, v této souvislosti výslovně uvádí, že držitel poštovní licence bude nově uložena povinnost sdílet za úplaty některé služby a vybrané prvky jeho poštovní infrastruktury. Prvky poštovní infrastruktury tedy mají být poskytnuty za úplatu. Jak odpůrce opakovaně uvedl, smyslem přístupu do sítě není zajistit navrhovateli možnost využívat infrastrukturu odpůrce zdarma a čerpat tak neoprávněnou tržní výhodu, oproti odpůrci, který musí tuto infrastrukturu budovat a udržovat. Takový výklad smyslu institutu přístupu do sítě ze strany navrhovatele je zcela neudržitelný. Jeho důsledkem by byla absurdní situace, kdy by byla odpůrci uložena povinnost z vlastních prostředků financovat poštovní infrastrukturu a přistupující provozovatelé poštovních služeb by bez dalšího získali právo tuto infrastrukturu de facto bezplatně využívat. Na jedné straně by tak existoval jeden subjekt povinný nést veškeré náklady, na druhé straně řada subjektů využívajících tuto infrastrukturu prakticky zdarma. Výsledkem by bylo vytvoření diskriminačního systému, v jehož důsledku budou přistupující operátoři zvýhodněni na úkor držitele poštovní licence. Správní orgán I. stupně by svým postupem zasáhl do ústavně garantovaného práva odpůrce na majetek, neboť mu uložil povinnost umožnit třetím subjektům zdarma využívat jeho majetek, tj. jím vybudovanou

infrastrukturu, jejíž budování a údržbu musel zajistit výhradně na své náklady. Listina základních práv a svobod v této souvislosti ve svém článku 11 odst. 4 výslovně stanoví, že omezení vlastnického práva je možné pouze za náhradu. Zákon o poštovních službách je s tímto ústavním principem zcela v souladu, když stanoví, že cena za přístup se sjednává za nákladově orientované ceny. Nákladově orientovanou cenou se rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a která se stanovuje tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období. (dále též v textu rozhodnutí souhrnně jako „**rozkladová námitka odpůrce č. 9**“)

K rozkladu odpůrce se pak vyjádřil navrhovatel (současně s odůvodněním svého doplněného rozkladu), avšak toliko s tím, že ze strany odpůrce se jedná o pouhé opakování již dříve odpůrcem tvrzených skutečností, avšak tyto námitky nemohou ve světle platné právní úpravy obstát a dle navrhovatele je potřeba zdůraznit, že správní I. stupně se ve valné většině nenechal zcela mylnou argumentací odpůrce zmást (kromě navrhovatelem namítaných pochybení).

K rozkladu navrhovatele se odpůrce nevyjádřil.

Opravným rozhodnutím správního orgánu I. stupně čj. ČTÚ-71 342/2014-606/XLVII. vyř., ze dne 10. 11. 2017, pak byla opravena písařská chyba přítomná ve výroku I. napadeného rozhodnutí, a to chybně uvedená zkratka „ČP“ namísto správného „ČD“ v bodě 3.4.9 Smlouvy o přístupu. Proti tomuto rozhodnutí nebyl podán rozklad žádným z účastníků řízení, a proto nabylo právní moci dnem 29. 11. 2017 (vzhledem k jeho doručení navrhovateli i odpůrci dne 13. 11. 2017).

Předseda Rady ČTÚ neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

* * *

Podle ust. § 89 odst. 2 ve spojení s ust. § 141 odst. 9 správního řádu přezkoumává odvolací (rozkladový) správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání (rozkladu). K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změni; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.*

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu platí, že *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*

Podle ust. § 141 odst. 11 správního řádu platí, že *ve sporném řízení přizná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.*

Podle ust. § 2 písm. c) zákona o poštovních službách se pro účely tohoto zákona provozovatelem rozumí osoba poskytující poštovní služby nebo zajišťující zahraniční poštovní služby.

Podle ust. § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách platí, že *držitel poštovní licence je povinen transparentním a nediskriminačním způsobem na základě písemné smlouvy umožnit přístup ostatním provozovatelům k prvkům poštovní infrastruktury a k zvláštním službám souvisejícím s provozováním poštovní infrastruktury (dále jen „poštovní infrastruktura“). Poštovní infrastruktura zahrnuje databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách, poštovní přihrádky, dodávací schránky, službu dosílky, službu vrácení odesílateli, službu dodání na adresy uvedené na poštovních zásilkách.“.*

Podle ust. § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách platí, že *nedojde-li k uzavření smlouvy podle odstavce 1 do 2 měsíců ode dne zahájení jednání o návrhu smlouvy, Úřad rozhodne spor o úpravě vzájemných práv a povinností na základě návrhu kterékoliv smluvní strany. Součástí návrhu smluvní strany na rozhodnutí sporu musí být návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí. Je-li předmětem sporu cena za přístup k poštovní infrastruktuře, Úřad v rámci rozhodnutí sporu stanoví tuto cenu podle odstavce 8. Lhůta pro*

vydání rozhodnutí o sporu činí 4 měsíce, ve zvláště složitých případech 6 měsíců. Rozhodnutí sporu uveřejní Úřad v Poštovním věstníku a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Podle ust. § 34 odst. 8 zákona o poštovních službách platí, že držitel poštovní licence sjednává ceny za přístup k poštovní infrastruktuře za nákladově orientované ceny.

Podle ust. § 33 odst. 5 věty druhé zákona o poštovních službách platí, že nákladově orientovanou cenou se rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk a která se stanovuje tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika.

Podle ust. § 36a odst. 3 zákona o poštovních službách je příslušný k rozhodování sporů o přístup k poštovní infrastruktuře podle § 34 téhož zákona předseda Rady ČTÚ.

Podle ust. § 107 odst. 9 písm. b) bod 1 rozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ Rada ČTÚ.

Podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Rada ČTÚ na tomto místě po přezkoumání veškerého předloženého spisového materiálu ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a obsahuje veškeré náležitosti dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Případná nezákonnost napadeného rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, nebyla shledána. Napadené rozhodnutí je současně věcně i formálně správné. Správní orgán I. stupně se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěnými skutečnostmi, přičemž pokud jde o jeho vyjádřené správní uvážení, lze shrnout, že v žádném případě nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní orgán I. stupně vyčerpávajícím způsobem uvedl důvody, které jej vedly k rozhodnutí v předmětné věci, konstatoval podklady a úvahy, kterými se řídil při svém rozhodování.

Z obsahu napadeného rozhodnutí současně vyplývá, jak správní orgán I. stupně postupoval, z jakých informací vycházel a jak tyto hodnotil. Napadené rozhodnutí a celý správní spis vedený v předmětné věci poskytuje dostatečný obraz o skutkových zjištěních, ze kterých bylo správním orgánem I. stupně vycházeno.

Rada ČTÚ se plně ztotožnila s rozhodovacími důvody, na kterých je napadené rozhodnutí založeno, tudíž na odůvodnění napadeného rozhodnutí plně odkazuje, přičemž argumentaci zde uvedenou v rámci vypořádání rozkladových námitek následujícím způsobem doplňuje.

Rada ČTÚ úvodem poznamenává, že předmětem řízení je spor o přístup k poštovní infrastruktuře odpůrce jakožto osoby, již byla rozhodnutím čj. ČTÚ-562/2013-610/IV.vyř. ze dne 22. 2. 2013 udělena poštovní licence ve smyslu § 21 zákona o poštovních službách na období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017 a rozhodnutím čj. ČTÚ-70 580/2017-610/V. vyř. ze dne 12. 12. 2017 na období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2022. Druhou stranou sporu je navrhovatel, který Úřadu v souladu s § 18 zákona o poštovních službách dne 28. 3. 2013 oznámil podnikání v oblasti poštovních služeb, přičemž dle uvedeného ustanovení oprávnění k podnikání v oblasti poštovních služeb vzniká dnem doručení písemného oznámení podnikání. S ohledem na výše uvedené skutečnosti náleží navrhovateli postavení provozovatele ve smyslu § 2 písm. c) zákona o poštovních službách a podle § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách mu svědčí právo na přístup k poštovní infrastruktuře odpůrce, které je ovšem dle § 34 odst. 8 zákona o poštovních službách podmíněno placením nákladově orientovaných cen odpůrci.

Ustanovení § 34 zákona o poštovních službách je transpozicí čl. 11a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 97/67/ES, ve znění Směrnice č. 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, přičemž podle bodu 34 preambule směrnice č. 2008/6/ES je cílem této evropské právní úpravy podporovat účinnou hospodářskou soutěž, jakož i chránit všechny uživatele zajištěním celkové kvality poštovních služeb. Proto by prvky poštovní infrastruktury nebo některé služby obecně poskytované poskytovateli všeobecných služeb (pozn. držitel poštovní licence podle zákona o poštovních službách) měly být zpřístupněny jiným provozovatelům poštovních služeb.

Vzhledem k tomu, že se navrhovatel s odpůrcem nedohodli na podmínkách smlouvy o přístupu k poštovní infrastruktuře ve lhůtě dvou měsíců, a navrhovatel se obrátil s návrhem na řešení tohoto sporu na Úřad, připadla v souladu s § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách Úřadu povinnost upravit jejich vzájemná práva a povinnosti při přístupu k poštovní infrastruktuře odpůrce. Za uvedené situace tak došlo k naplnění předpokladů pro ingerenci do smluvní volnosti stran z pozice vrchnostenské moci ve prospěch veřejného zájmu. Ačkoli je na správním orgánu, aby obsah smlouvy stanovil, nemůže tak činit svévolně, nýbrž musí dbát, aby výsledná úprava podmínek smlouvy o přístupu byla vyváženým kompromisem zachovávajícím rovnost obou budoucích smluvních stran.

K jednotlivým rozkladovým námitkám navrhovatele Rada ČTÚ uvádí následující:

K rozkladové námitce navrhovatele č. 1, tj. otázce obligatorní a přednostní specifikaci dodávacích schrán ve formě GPS souřadnic, Rada ČTÚ uvádí, že se plně ztotožňuje s odůvodněním předmětného postupu při nevyhovění tomuto požadavku

navrhovatele. Uvedené správní orgán I. stupně odůvodnil dostatečným způsobem na str. 52 napadeného rozhodnutí, a to tak, že není možné tomuto požadavku navrhovatele vyhovět s ohledem na skutečnost, že odpůrce tuto databázi sám zpracovanou nemá a není možné proto po něm zpracování databáze s GPS souřadnicemi dodávacích schrán a její předání přístupujícímu provozovateli poštovních služeb. Rada ČTÚ proto považuje námitku za nedůvodnou.

Pokud jde o **rozkladovou námitku navrhovatele č. 2**, odkazuje rovněž Rada ČTÚ na odůvodnění napadeného rozhodnutí a s tímto se plně ztotožňuje, když je zcela zřejmé, že správní orgán I. stupně podrobně vysvětlil (str. 45 a násl.), proč přistoupil k jednotnému postupu při využívání poštovních přihrádek, resp. že se zásilkami určenými do poštovních přihrádek bude nakládáno jednotně, a to, že zásilky do těchto přihrádek bude vždy vkládat pracovník odpůrce na dané provozovně. Je zcela zjevné, že k tomuto vedlo různé umístění poštovních schránek, s čímž je spojený i různý přístup k těmto poštovním přihrádkám. K otázce lhůty k vložení do poštovní přihrádky (D+1) pak Rada ČTÚ podotýká, že tato lhůta (ve výroku rozhodnutí, resp. Smlouvě o přístupu; str. 4 rozhodnutí), je omezena nejzazším koncem, a to nejpozději následující den ráno po předání zásilek na provozovně (uvedeno v závorce v příslušných bodech), a to vzhledem k tomu, kde jsou umístěny poštovní přihrádky, protože ani pracovník odpůrce na pobočce nevkládá zásilky do poštovních přihrádek, které jsou umístěny v prostorách pro veřejnost pošty v její otevírací době.

K **rozkladové námitce navrhovatele č. 3** Rada ČTÚ uvádí, že k úplné shodě na způsobu předávání databáze prostřednictvím SFTP nedošlo. Odpůrce sice souhlasil s návrhem navrhovatele na předávání databází a jejich aktualizací prostřednictvím SFTP, účastníci řízení se však neshodli na podmínkách, za nichž má k předávání tímto způsobem dojít. Vyjádření navrhovatele a odpůrce proto nelze považovat za shodnou vůli účastníků řízení v situaci, kdy se jedná jen o shodu dílčí. Rada ČTÚ dále podotýká, že shodu ohledně předávání databází a jejich aktualizace prostřednictvím SFTP účastníci projevíli pouze obecně, a to teprve dne 15. 12. 2016, tj. až ve fázi řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, přičemž po celou dobu řízení nebyl ani jednou ze sporných stran zpochybněn návrh odpůrce na předávání databáze formou zaslání e-mailu. Na nový postup předávání databází (prostřednictvím SFTP) nebyla kalkulována cena a účastníci řízení nebyli schopni se na konkrétních podmínkách předávání databází dohodnout. Výsledky dosavadního řízení tak pro stanovení podmínek a cen předávání databází s aktualizacemi prostřednictvím SFTP nebyly postačující. Správní orgán I. stupně nepochybil, když za této situace v rozhodnutí vycházel z do té doby uvažované varianty předávání databází prostřednictvím e-mailu, jež byla zohledněna i v provedené kalkulaci ceny za přístup k databázím odpůrce. K tomu Rada ČTÚ podotýká, že vydané rozhodnutí nijak neomezuje strany sporu v možnosti upravit si na

základě vzájemné dohody vztahy jinak, pro účely naplnění rozhodovací povinnosti správního orgánu podle § 34 odst. 5 zákona o poštovních službách ve spojení s § 141 správního řádu však nebylo možno i za procesní a důkazní situace postupovat jiným způsobem. Uvedené správně konstatoval i správní orgán I. stupně na str. 51 až 52 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o požadavek navrhovatele, že by event. využíval jen část databází, a aby bylo smluvně umožněno přerušení zasílání aktualizací, nebyl tento v průběhu správního řízení navrhovatelem nijak uplatněn. Nadto by pak nemohlo být zajištěno, aby i navrhovatel respektoval nové adresy adresátů a doručoval zásilky na jejich nové adresy. Poštovní služba je podle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci/adresátovi.

Pokud jde o **rozkladovou námitku navrhovatele č. 4** Rada ČTÚ uvádí, že tato je ve své části týkající se nepřezkoumatelnosti odůvodnění čl. 5 Smlouvy o přístupu důvodná, neboť citované rozhodnutí skutečně neobsahuje zdůvodnění příslušné úpravy učiněné správním orgánem I. stupně v patřičném rozsahu (míře podrobnosti). Požadavek na vložení předmětného ustanovení („*Za případné škody na zásilce vložené do poštovní přihrádky nebo dodávací schránky ČP neodpovídá.*“) do Smlouvy o přístupu uplatnil odpůrce v průběhu správního řízení. Předmětné ustanovení Smlouvy je i dle Rady ČTÚ namísto, neboť zásilky po jejich vložení do poštovní přihrádky nebo dodávací schránky již nejsou v dispozici odpůrce, tudíž tento za ně nemůže odpovídat. Tuto skutečnost měl správní orgán I. stupně do odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvést a neoponechat svůj závěr toliko argumentu, že jde o nezapsané a nikde v systému odpůrce neevidované listovní zásilky (jak správní orgán I. stupně správně uvedl). V tomto tedy Rada ČTÚ doplňuje odůvodnění napadeného rozhodnutí. K uvedenému je pak též zapotřebí dodat, že předmětným ustanovením Smlouvy o přístupu není dotčena skutečnost, že tato se řídí obecnou právní úpravou odpovědnosti za škodu za porušení smlouvy. V této části je však rozkladová námitka navrhovatele nedůvodná.

K **rozkladové námitce navrhovatele č. 5** pak Rada ČTÚ uvádí, že čtrnáctidenní lhůta splatnosti je v obchodně závazkových vztazích lhůtou, která nikterak nevybočuje z obvyklých mezí. Jakkoli navrhovatel odkazuje na toliko podpůrné ustanovení § 1963 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, které stanovuje maximální lhůtu splatnosti 30 dnů. Uvedené ustanovení však slouží především k ochraně věřitele v platebním styku, které vychází z příslušné směrnice EU (2011/7/EU o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích), jehož účelem je tak dosažení právního a podnikatelského prostředí podporujícího včasné platby (srov. Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník V. závazkové právo. Obecná část (§ 1721 – 2054). Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2014, str. 1024 a násl.). Názor Rady ČTÚ je v této otázce naprosto shodný s názorem

správního orgánu I. stupně uvedeným na str. 49 – 50 napadeného rozhodnutí, tj., že lhůta splatnosti je 14 dnů je svou délkou přiměřená svému účelu, a to i s ohledem na související smluvní úpravu pokud jde o další provozovatele poštovních služeb tak, aby nedocházelo k diskriminačnímu přístupu k těmto (dalším provozovatelům poštovních služeb), kde je lhůta splatnosti totožná. Rada ČTÚ s ohledem na tyto skutečnosti nevidí důvod, proč měnit přístup v dosavadní věci, resp. svou dosavadní rozhodovací praxi.

K rozkladové námitce navrhovatele č. 6 Rada ČTÚ uvádí, že se plně ztotožňuje s podrobným odůvodněním cen za přístup tak, jak jej popsáno na str. 57 a následně napadeného rozhodnutí, kde je podrobně uveden způsob výpočtu za požadovaný přístup k poštovní infrastruktuře. K navrhovatelovu tvrzení, že cena za přístup stanovená Úřadem nesplňuje požadavek nákladově orientované ceny uvedený v § 34 zákona o poštovních službách, resp., že nákladově orientovanou cenu nelze zaměňovat s cenou za provoz, údržbu a rozvoj poštovní infrastruktury, které jsou povinností držitele poštovní licence s ohledem na přínosy, které tento čerpá z výlučného postavení, kterého se mu dostává v souvislosti s udělením poštovní licence, pak Rada ČTÚ uvádí, že nákladově orientovanou cenou se podle § 33 odst. 5 zákona o poštovních službách rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk a která se stanovuje tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a přiměřená rizika. Konkrétní metodiku stanovení nákladově orientované ceny zákon nestanovuje a je tedy zcela v pravomoci Úřadu. Postup Úřadu při kalkulaci nákladů na přístup k poštovní infrastruktuře je zcela v souladu s ustanoveními Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES, ze dne 20. února 2008, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na úplné dotvoření vnitřního trhu poštovních služeb Společenství (dále jen „poštovní směrnice“) a zákona o poštovních službách. Poštovní směrnice ve svém čl. 11a popisuje, že členské státy zajistí přístup pro prvky poštovní infrastruktury za transparentních a nediskriminačních podmínek. V úvodu poštovní směrnice (bod 34) se zmiňuje sdílení nákladů (cost sharing) v souvislosti se zabezpečením efektivní hospodářské soutěže. Ani ze samotného textu poštovní směrnice (čl. 11a) ani z preambule v bodu 34 nevyplývá, že by náklady na přístup k poštovní infrastruktuře měly být pouze čistě přírůstkové. V úvodu bodu 34 poštovní směrnice je totiž výslovně uvedeno: „V prostředí, v němž několik poštovních podniků poskytuje služby v oblasti všeobecných služeb, je vhodné od všech členských států požadovat, aby posoudily, zda by některé prvky poštovní infrastruktury nebo některé služby obecně poskytované poskytovateli všeobecných služeb neměly být zpřístupněny jiným provozovatelům poskytujícím obdobné služby, s cílem podporovat účinnou hospodářskou soutěž nebo chránit všechny uživatele zajištěním celkové kvality poštovních služeb.“ Jiným provozovatelem poskytujícím obdobné služby je navrhovatel a poskytovatelem všeobecných služeb (univerzálních, základních) je Česká pošta (odpůrce). Sdílení nákladů na prvky poštovní

infrastruktury má tudíž v první řadě podporovat účinnou hospodářskou soutěž. Proti podpoře hospodářské soutěže by naopak bylo, kdyby náklady na prvky poštovní infrastruktury nesl pouze jeden operátor. Nákladově orientovaná cena se vztahuje ke konkrétnímu subjektu a jeho vynaloženým nákladům. Z výše uvedeného textu poštovní směrnice (bodu 34) vyplývá, že subjekty, které se podílí na využívání určitého prvku poštovní infrastruktury, by se měly podílet na veškerých nákladech vynaložených na tento prvek, tj. na jeho pořízení (na odpisech) a zajištění správného fungování. Podíl na nákladech by měl být proporční, tedy podle toho, jakým dílem (jakou měrou) dotyčný prvek jednotlivé subjekty využívají. Náklady, které jsou předmětem sdílení, musí být účelně a efektivně vynaložené. Účelnost a efektivnost vynaložených nákladů se ověřuje na výstupech z účetní evidence (finanční účetnictví) a oddělené evidence nákladů a výnosů. Ke konkrétnímu stanovení ceny přístupu k dodávacím schránám Rada ČTÚ uvádí, že ze Záznamu ze státní kontroly ze dne 27. 5. 2016 vyplývá, že do kalkulace nebyly zahrnuty náklady na pořízení dodávacích schrán (odpisy). Navrhovatel se tedy nepodílí na nákladech, které odpůrce vynaložil v minulosti při nákupu těchto schrán. Cena za přístup zahrnuje pouze náklady (zejména opravy a údržbu) a průměrné náklady na obnovu (výměnu) dodávacích schrán (viz tamtéž). Jak je uvedeno v Záznamu z kontroly, náklady na opravu a údržbu obsahují náklady na spotřebované náhradní díly a mzdové a osobní náklady na pracovníky provádějící opravu a údržbu. Náklady na obnovu (výměnu) dodávacích schrán byly kalkulovány jako průměrné náklady dvou období, za roky 2014 a 2015. Pokud tak bude navrhovatel využívat přístup k dodávacím schránám, bude též hradit poměrnou část provozních nákladů, v duchu podpory účinné hospodářské soutěže. Při posuzování efektivnosti vynaložených nákladů, resp. posouzení toho, zda nebylo možné požadovaného efektu (zajištění přístupu) dosáhnout jinak a levněji, je třeba vycházet z toho, že držitel poštovní licence (odpůrce), do jehož sítě (infrastruktury) požaduje navrhovatel přístup, byl pro poskytování základních služeb vybrán právě proto, že byl schopen splnit všechny zákonné požadavky, zejména rozsah pobočkové sítě. V době udělování poštovní licence, která stanovila odpůrci povinnost poskytovat základní služby, nebyl žádný jiný poskytovatel poštovních služeb schopen naplnit zákonné požadavky na poskytování všech základních služeb. Právě s ohledem na kvalitativní požadavky, zejména požadavek rozsáhlé pobočkové sítě pro zajišťování základních služeb, je uložení povinnosti poskytovat všechny základní služby právě jedním operátorem efektivní. V takovéto situaci náklady jedné pobočkové sítě jsou alokovány na všechny služby, dochází tak k nejnižším průměrným jednotkovým nákladům a rovněž tak je umožněno dosáhnout maximálně možných úspor z rozsahu a sortimentu. Navíc samotná liberalizace trhu (existence soutěžitelů, konkurentů na trhu) nutí subjekty působící na trhu chovat se co nejefektivněji a pravidla nastavená pro alokaci nákladů a limity pro úhradu čistých nákladů vedou i odpůrce k co nejefektivnějšímu přístupu při vynakládání nákladů.

Pokud jde o argumentaci navrhovatele, že odpůrce by musel náklady ve stejné výši

vynaložit i v případě, že by prvky infrastruktury nesdílel, čili cena přístupu by měla být nulová (vyjma ceny za pořízení klíčů), Rada ČTÚ uvádí, že přístup požadovaný navrhovatelem by znamenal narušení podmínek hospodářské soutěže, neboť jeden subjekt by ve stejné věci nesl na svých bedrech veškeré náklady a druhý žádné, a tento druhý subjekt by se tak dostal do neoprávněně zvýhodněného postavení. Smyslem přístupu je to, že novému subjektu na trhu bude umožněno čerpat výhody z toho, že část infrastruktury již byla vybudována a při jejím vybudování mohla být využita silná vyjednávací pozice držitele poštovní licence a mohla být sjednána výhodná pořizovací cena určitých aktiv. Nový subjekt na trhu má tedy možnost se skrze přístup k poštovní infrastruktuře podílet na výhodách, které si sjednal držitel poštovní licence.

Pokud jde o námitku, že správní orgán I. stupně své rozhodnutí založil na zcela nepřezkoumatelných podkladech pro stanovení ceny přístupu, přičemž dle mínění navrhovatele by bylo nezbytné jednotlivá tvrzení správního orgánu I. stupně doplnit například o údaje o tom, jaké částky a v jakém období byly odpůrcem vynaloženy na pořízení klíčů, jak byly tyto vyúčtovány atd. (včetně uvedení výčtu dokladů, které správní orgán při této kontrole měl k dispozici, jejichž správnost ověřil a z nichž vycházel) a též tvrzení navrhovatele, že z vyjádření pracovníků správního orgánu při ústním jednání nabytí přesvědčení, že správní orgán I. stupně předmětné informace účetního charakteru pouze přejal od odpůrce, Rada ČTÚ uvádí následující. V Doplnění č. 1 Záznamu z kontroly (ze dne 8. 11. 2016) je zřetelně uvedeno, z jakých podkladů vycházela cena za předání jednoho kusu klíče od víka stanoviště k dodávacím schránám. Cena za předání klíče zahrnuje pořizovací cenu daného typu klíče a náklady na zajištění vyhotovení duplikátu jednoho klíče k víku od jednoho stanoviště. Pořizovací cena byla doložena účtenkami (klíč FAB a Fator) nebo vlastním zjišťováním Úřadu (klíč Ronis), následně byly ceny doložené účtenkami ověřované vlastním zjišťováním kontrolního orgánu (místní železářství a výroby klíčů, ceny na internetu). K pořizovací ceně klíče byly připočteny náklady na zajištění vyhotovení duplikátu, tj. náklady zaměstnance odpůrce, který zajistí sběr klíčů, odvoz do zámečnictví a předání duplikátů navrhovateli. Částky pořizovacích cen jednotlivých typů klíčů jsou v Doplnění č. 1 Záznamu z kontroly (ze dne 8. 11. 2016) uvedeny, taktéž jako i konečné ceny za předání klíčů dle místa předání. Není zřejmé, jaká vyjádření pracovníků správního orgánu má navrhovatel na mysli, když tvrdí, že Úřad pouze přejal od odpůrce informace účetního charakteru. Jak je uvedeno výše, základem výpočtu ceny musí být náklady zaznamenané v účetní evidenci odpůrce a v systému oddělené evidence nákladů a výnosů tak, aby bylo zřejmé, jaké náklady, v jaké výši a za jakým účelem byly vynaloženy. Tyto skutečnosti byly předmětem kontroly a teprve poté byly převzaty do kalkulace nákladově orientované ceny.

K navrhovatelovu konstatování ohledně nesprávnosti a nepřezkoumatelnosti výpočtu nákladově orientované ceny za požadovaný přístup k poštovní infrastruktuře pak Rada ČTÚ uvádí, že podklady pro stanovení nákladově orientovaných cen za požadovaný

přístup k poštovní infrastruktuře byly získány Úřadem, coby kontrolním orgánem, v rámci kontroly nákladové orientace cen za požadovaný přístup vedené podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), a na základě § 36a odst. 1 písm. d) zákona o poštovních službách. Kontrolujícím orgánem byl Úřad a kontrolovaným subjektem odpůrce (Česká pošta, s.p.). Povinností kontrolujícího je zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady. Po ukončení kontroly byl vyhotoven protokol a také Záznam z kontroly, který obsahoval kalkulaci cen za požadovaný přístup, a tímto Záznamem z kontroly vč. jeho doplnění byl navrhovatel seznámen na proběhlých ústních jednáních v tomto správním řízení, jak vyplývá z předloženého správního spisu v řízení před správním orgánem I. stupně. Navrhovateli nesvědčí žádné zákonné oprávnění kontrolovat skutečnosti, které byly předmětem kontroly. Kontrola ve smyslu kontrolního řádu je prováděná státním orgánem za účelem ověření správnosti plnění zákonných povinností. Podrobnosti o nákladech, které jsou zahrnuty do nákladově orientovaných cen a které byly ověřeny v rámci kontroly, jsou obsaženy v Záznamu z kontroly ze dne 27. května 2016 a v Doplnění č. 1 k tomuto záznamu ze dne 8. listopadu 2016, které jsou součástí spisu správního orgánu I. stupně.

S ohledem na výše uvedené vypořádání rozkladových námitek navrhovatele zamítla Rada ČTÚ **rozklad navrhovatele jako nedůvodný.**

K jednotlivým rozkladovým námitkám odpůrce uvádí Rada ČTÚ následující:

K souvisejícím **rozkladovým námitkám odpůrce č. 1, 3 a 4** Rada ČTÚ souhrnně uvádí, že dle § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách má navrhovatel mimo jiné nárok na přístup k databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách. Novou adresou je namístě rozumět jakékoli místo, kam mají být adresátovi na základě jeho požadavku zasílány zásilky, jichž je adresátem. Odpůrcem poukazované ust. § 21 odst. 1 věta první Vyhlášky ke službě odnáška stanoví, že *„Na základě písemné žádosti adresáta jsou ukládány poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky u dohodnuté provozovny, aniž by byl učiněn pokus o jejich dodání na adresu adresáta.“* Uložení zásilky v dohodnuté provozovně v takovém případě nahrazuje doručení zásilky na adresu adresáta uvedenou odesílatelem. Jedná se o místo, kde si adresát zásilky přebírá a kde dochází k jejich doručení. V případě sjednání odnášky tak příslušná provozovna odpůrce představuje novou adresu adresáta, kam mu mají být zásilky doručovány, přičemž navrhovatel má právo na přístup k databázi takovýchto adresátů. Shodné závěry platí i pro odnášku z poštovních přihrádek a pro dodávací schránky, do nichž mají být na základě žádosti adresáta zásilky dodávány. Ustanovení § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách hovoří o adresách pro dodávání, nikoli o adresách pobytu. Za novou adresu ve smyslu uvedeného ustanovení je tedy namístě považovat jakoukoli novou

adresu, kde si má adresát zásilku převzít (kam mu má být dodána, kdy dodáním se dle § 2 písm. g) zákona o poštovních službách rozumí vydání poštovní zásilky nebo výplata poukázané peněžní částky provozovatelem příjemci), nikoli pouze adresu, kde se adresát zdržuje, jak nesprávně dovozuje odpůrce. K poukazu odpůrce na dikci § 19 Vyhlášky Rada ČTÚ podotýká, že předmětné ustanovení nebylo vydáno k provedení § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách a nikterak nevymezuje, co se rozumí „jinou adresou“. Navíc ustanovení § 19 Vyhlášky hovoří o dodávání „na jiném místě“, zatímco § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách používá pojem „jiná adresa“. Ustanovení § 19 Vyhlášky tedy není pro výklad § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách směrodatné.

K rozkladové námitce odpůrce č. 2 Rada ČTÚ pak plně odkazuje na vypořádání rozkladové námítky navrhovatele č. 3, neboť se jedná o námitku fakticky totožnou.

Pokud jde o **rozkladovou námitku odpůrce č. 5** Rada ČTÚ uvádí, že uvedená povinnost nebyla ani jednou stranou sporu v návrhu požadována. Rada ČTÚ se plně ztotožňuje s odůvodněním předmětné části rozhodnutí správním orgán I. stupně na str. 53 až 55 rozhodnutí. V uvedeném případě jde nadto o nový požadavek odpůrce, který nebyl uplatněn v průběhu řízení v prvním stupni, nelze proto k němu podle § 82 odst. 4 správního řádu v řízení o rozkladu přihlídnout. K části námítky odpůrce, že nebyl ve výroku rozhodnutí uveden způsob psaní adresy a že tato má být na zásilce uvedena, Rada ČTÚ uvádí, že toto nepovažuje za nutné právě z důvodu, že zásilky určené do poštovních přihrádek se nebudou strojově zpracovávat, a proto není nutno přesně řešit umístění adresy na zásilce, a ani to, že má být na zásilce adresa uvedena. Podle Rady ČTÚ je obecně známo, že na zásilky se píše adresy adresáta, tudíž tato skutečnost bude známa i odesílateli. Vzhledem k tomu, že odesílatel uvádí na zásilky adresu adresátů, na které má být zásilka dodána, a rozhoduje si i o tom, u kterého provozovatele poštovních služeb uzavře poštovní smlouvu, tudíž bude dodržovat psaní adres na zásilky ve tvaru, který vyžaduje příslušný provozovatel v rámci svých poštovních podmínek. Je tedy na navrhovateli, aby si v rámci svých poštovních podmínek případnou kompatibilitu adresních údajů zajistil. Pakliže má adresát u odesílatele zásilek sjednáno, že mu bude zasílat zásilky na jinou – korespondenční adresu např. poštovní přihrádky, než adresu bydliště nebo sídla, tak je v zájmu takového adresáta, aby odesílateli sdělil přesnou adresu poštovní přihrádky, kterou obdržel od České pošty při pronájmu příslušné poštovní přihrádky. Podle Rady ČTÚ není třeba podrobně upravovat ve Smlouvě, že v případě, že údaje o adresátovi a jeho původní adrese nebudou na zásilce uvedeny, nebude pracovník pošty schopen odsouhlasit, že takový adresát má na poště pronajatu poštovní přihrádku a takovou zásilku nepřeveze. K námitce odpůrce, že smlouva o přístupu mezi obchodní společností Mediaservis, s.r.o. a Českou poštou problematiku psaní adres na zásilce podrobně řešila, Rada ČTÚ se znalostí spisu týkajícího se smlouvy o přístupu uzavřené mezi obchodní společností Mediaservis, s.r.o. a Českou poštou uvádí,

že uvedené bylo nutné ošetřit ve smlouvě (na rozdíl od Smlouvy o přístupu uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem, která je předmětem tohoto řízení), a to vzhledem k tomu, že zásilky byly předávány v rámci služby dodání zásilek na adresy adresátů, které se svázely na SPU, kde procházely třídícím stojem. U takto tříděných zásilek se vyžaduje přesné umístění adresy, aby mohla být „strojně“ přečtena. Služba dodání na adresy uvedené na poštovních zásilkách však není předmětem sporu mezi stranami tohoto správního řízení.

K rozkladové námitce odpůrce č. 6 Rada ČTÚ uvádí, že zásilky vložené do poštovní přihrádky nejsou zásilkami, které dodává odpůrce, ale jsou to stále zásilky navrhovatele (neboť ten uzavřel s odesílatelem poštovní smlouvu), tudíž navrhovatel s nimi nemůže disponovat. Ve výjimečných případech, kdy zásilky nejsou adresáty vyzvednuty a přesto skončí pronájem poštovní přihrádky, je v praxi namísto dohoda odpůrce s navrhovatelem na jejich vrácení. Vzhledem k tomu, že předmětná smlouva upravuje minimální rozsah, za kterého je možno realizovat požadovaný přístup k poštovní infrastruktuře (což ostatně uvádí správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 49), navrhovateli a odpůrci nic nebrání, aby si následně sjednali podrobnější ujednání spočívající např. v tom, jak bude naloženo se zásilkami po ukončení pronájmu poštovní přihrádky.

K rozkladové námitce odpůrce č. 7 pak Rada ČTÚ uvádí, že má za to, že interpretace uvedených ustanovení odpůrcem je mylná, neboť při její důsledné aplikaci by sdílení poštovní infrastruktury nebylo prakticky proveditelné. Pakliže § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách umožňuje ostatním poskytovatelům poštovních služeb využívat poštovní infrastrukturu odpůrce, implicitně tím počítá i s možností prolomení poštovního tajemství, když např. navrhovateli výslovně přiznává právo na přístup k databázi adres s informacemi o adresátech, kteří požádali o dodávání na jiné než odesílateli uvedené adrese a o jejich nových adresách. Předmětná databáze obsahuje informace chráněné poštovním tajemstvím, neboť odpůrce se je dozvěděl v souvislosti s poskytováním poštovních služeb. I přesto § 34 odst. 1 zákona o poštovních službách navrhovateli umožňuje se s těmito informacemi seznámit. Nelze tudíž omezovat právo navrhovatele na přístup k poštovní infrastruktuře odpůrce s odkazem na existenci poštovního tajemství. Nelze přisvědčit ani názoru odpůrce, že by se zpřístupněním dodávacích schrán dopustil správního deliktu. Odpůrce bude pouze plnit svou povinnost stanovenou na základě zákona, tedy nebude jednat protiprávně a nebude tak moci být naplněna materiální stránka správního deliktu. Rada ČTÚ se ztotožňuje s právními názory uvedenými správním orgánem I. stupně na str. 44 a násl. napadeného rozhodnutí. Pro navrhovatele zároveň platí obecná zásada zákazu zneužívání práva. Z oprávnění navrhovatele využívat infrastrukturu odpůrce zároveň plyne povinnost navrhovatele nenarušovat využívání této infrastruktury odpůrcem a nezasahovat do řádného plnění jeho povinností.

Pokud jde o **rozkladovou námitku odpůrce č. 8** Rada ČTÚ uvádí, že zámek je součástí dodávací schránky a náklady na jeho výměnu z důvodu opotřebení jsou již zahrnuty v „ceně za přístup k dodávací schráně“. Zámky užívané odpůrcem nejsou unikátní v tom smyslu, že by každý zámek vyžadoval odlišný klíč. Vzhledem k univerzálnosti klíčů pro dodávací schránky nacházející se v „doručovacích okresech/doručovacího okruhu jednotlivých dep“ lze totožný klíč použít k odemčení vícero zámků. Jednotlivé zámky odpůrce jsou tedy vzájemně zaměnitelné a je tudíž na odpůrci, aby při výměně zámku osadil dodávací schránku zámkem, jenž bude kompatibilní s dosud užívanými klíči tak, aby nebylo nutno s výměnou opotřebeného zámku měnit i veškeré klíče. Výměna klíčů je nezbytná pouze v případě ztráty klíče z důvodu zajištění ochrany obsahu příslušné dodávací schránky. V případě výměny zámku z důvodu pouhého opotřebení výměna klíčů nezbytná není a odpůrce tedy nemá na její úhradu nárok. K požadavku odpůrce na úpravu bodu 3.4.9 Smlouvy o přístupu Rada ČTÚ konstatuje, že v uvedeném bodě již je výslovně stanovena povinnost operátora (tj. navrhovatele) uhradit odpůrci veškeré náklady spojené s výměnou zámku, k níž došlo v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče, který byl v držení navrhovatele. Výměnou zámku je logicky namístě rozumět výměnu každého zámku (tedy i vícero zámků) zapříčiněnou ztrátou klíče navrhovatelem. Odpůrcem požadovaná úprava je tak nadbytečná, neboť povinnost nést náklady spojené s výměnou všech zámků v souvislosti se ztrátou nebo odcizením klíče navrhovatele již je v uvedeném ustanovení stanovena.

K **rozkladové námitce odpůrce č. 9** pak Rada ČTÚ uvádí, že pokud jde o první dva body této námitky, tj. že Smlouva o přístupu hovoří o „nezapsaných listovních zásilkách“ a naopak Ceník používá označení OLZ (obyčejná listovní zásilka) a že Ceník nepatřičně uvádí „cenu za manipulaci se zásilkou, která se rozměrově nevejde do poštovní přihrádky“, je zjevné, že došlo k administrativnímu pochybení správního orgánu I. stupně, který v prvním případě nerespektoval jednotnou terminologii, kdy je v čl. 3.2.1 Smlouvy o přístupu uvedeno „ČD je oprávněna předat v provozovně ČP nezapsané listovní zásilky ke vložení do poštovní přihrádky“, v Ceníku jako příloze Smlouvy o přístupu je uvedeno „Cena za manipulaci s OLZ (obyčejnou listovní zásilkou)“. Je zřejmé, že jde (v obou případech) o nezapsanou listovní zásilku o maximálních rozměrech 32 x 24 x 2 cm a o hmotnosti nejvýše 1 kg. V uvedeném případě je tak namístě změna označení zásilky v Ceníku z „OLZ (obyčejná listovní zásilka)“ na „nezapsaná listovní zásilka“. Pokud jde o druhý případ, tj. položku za nadrozměrné zásilky, Rada ČTÚ poukazuje na skutečnost, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 61 je uvedeno, že vzhledem k novým skutečnostem, kdy navrhovatel nově nepožaduje předávat odpůrci zásilky s většími rozměry do poštovních přihrádek, nebyla již cena za tyto „nadrozměrné zásilky“ v Ceníku uvedena. Uvedené plně odpovídá obsahu spisu, tj. skutečnosti. Přesto se správní orgán I. stupně i v tomto případě dopustil pochybení, když

v Ceníku, který je přílohou Smlouvy o přístupu, byla tato položka (chybně) uvedena, ač být neměla. V obou předmětných případech však lze shrnout, že se jedná spíše toliko o administrativní pochybení správního orgánu I. stupně, které je možné v řízení před Radou ČTÚ napravit formou částečné změny rozhodnutí dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, aniž by byla způsobena újma některému z účastníků řízení. Pokud jde o zbývající část této rozkladové námítky, Rada ČTÚ uvádí, že se o nepřípustné přenášení ceny na zákazníky odpůrce nejedná. Aktualizaci záznamů provádí pouze odpůrce, a tedy pouze odpůrce může příslušné ceny svým zákazníkům naúčtovat. Navrhovatel možnost účtovat adresátům ceny za aktualizaci nemá. Nelze tedy po navrhovateli spravedlivě požadovat, aby odpůrci hradil cenu za aktualizaci záznamů o dosílce v situaci, kdy jsou náklady na aktualizaci databáze zcela pokryty úhradami, jež odpůrce v souvislosti s aktualizací od svých zákazníků vybírá. Z předloženého spisového materiálu (Záznam ze státní kontroly ze dne 27. 5. 2016 vč. jeho Doplnění č. 1) ostatně vyplývá, že nákladově orientovaná cena databáze se skládá z nákladů na technické části (HW a SW) a z obsahové části (údaje o adresátech, kteří mají zřízenou některou ze služeb: dosílka, odnáška, odnáška zároveň s pronájmem poštovní přihrádky anebo mají zřízenou dodávací schránku). Lze souhlasit s odpůrcem, aby se na nákladech na službu dosílka podílel i navrhovatel, tak také byla kalkulována cena přístupu k předmětné databázi. Nákladově orientovaná cena databáze se skládá z nákladů na technické části a z obsahové části, navrhovatel se tudíž podílí na nákladech na technickou i obsahovou část databáze. Navrhovatel se nepodílí pouze na nákladech aktualizace jednotlivých záznamů, neboť náklady spojené s aktualizací záznamu o dosílce by neměly být odpůrcem hrazeny dvakrát, jednou od koncových zákazníků a podruhé od přistupujícího operátora (tedy navrhovatele). Z listin založených ve spise je zjevné, že při kalkulaci nákladů přístupu k databázi vycházel Úřad ze skutečných nákladů odpůrce zaznamenaných v účetnictví, přičemž v řízení vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, tudíž i fakt, že odpůrce za službu dosílka inkasuje maloobchodní cenu.

S ohledem na výše uvedené vypořádání rozkladových námitek navrhovatele zamítla Rada ČTÚ též **rozklad odpůrce jako nedůvodný (s výhradou shora popsanou)**.

Rada ČTÚ ve věci samé shrnuje, že po úvaze shora popsané postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výrok I. napadeného rozhodnutí částečně změnila způsobem uvedeným ve výroku I. tohoto rozhodnutí. Obecně však neshledala rozklady důvodnými a výrok I. napadeného rozhodnutí ve zbylé části podle § 90 odst. 5 správního řádu výrokem II. tohoto rozhodnutí potvrdila.

Výrok II. napadeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů prvostupňového řízení tak, že žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že nelze posoudit, který z účastníků řízení měl ve věci

větší úspěch. Se závěrem, že nebylo možno posoudit míru úspěchu účastníků řízení ve věci, protože nelze účastníkům náhradu nákladů předmětného řízení přiznat, se Rada ČTÚ stupně ztotožňuje. Rada ČTÚ proto podle § 90 odst. 5 správního řádu výrok II. rozhodnutí potvrdila.

Co se týče náhrady nákladů řízení o rozkladu, rozklady obou účastníků byly (vyjma částečného přisvědčení a souvisejícím dvěma provedeným změnám části výroku a doplnění části odůvodnění v jednom případě) zamítnuty a nebylo jim tak vyhověno. Z toho důvodu se žádnému z účastníků nepřiznává ani náhrada nákladů řízení o rozkladu (výrok III. tohoto rozhodnutí).

Vzhledem ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí bylo shledáno Radou ČTÚ jako věcně i formálně správné, současně jako přezkoumatelné (vyjma výše popsaných nikoli podstatných a zásadních nedostatků, které byly tímto rozhodnutím napraveny), a oba rozklady byly za současného důkladného vypořádání námitek v nich uvedených zamítnuty jako nedůvodné, přičemž Rada ČTÚ se s napadeným rozhodnutím plně ztotožňuje, rozhodla Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák v. r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Martina Klikarová, 8. 2. 2018

Vypraveno dne: 8. 2. 2018